

Сергій Миколин

БЕЗ

НАЗВИ

Поезії

Видавництво
“Волинські обереги”

2018

УДК 821.161.2
М 594

В авторській редакції

Миколин С.

М 594 **Без назви** : поезії / Сергій Миколин. – Рівне : Волин. обереги, 2018. – 180 с.

ISBN 978-966-416-546-1

Віршована збірка Сергія Миколина «Без назви» є продовженням його тематичних доробок духовно-пізнавального спрямування, зокрема: «Дорогами життя», «Розмова двох», «Плин життя», «Ось?.. Істина!», «Духовність Людини», «Про дітей», «Щастя – смисл життя», «Спомин про любов чи її химера», «Думки», «Слово», «Про політику», «Мудрість усвідомлення в пізнанні життя» і російською мовою: «Дорогами життя», «О детях», а також поетичні збірки, а саме: «Плекаймо душу», «В пошуках духовності», «Життя – є святість наша», «Роздуми».

Ці книги написані про наше з вами життя. В житті потрібно радість творити добрими ділами і це є спосіб життя, це й інший погляд на суть життя, це стан людини у житті, бо його не можна співставити ні з релігійною традицією, ні з певним видом філософії, ні з будь-яким напрямком пізнання психології, бо життя – не є наука. Тому не можна описати всі прояви життя, бо в ньому багато є непізнаваного, але людина свідомо може творити його. Цьому і посвячені ці рядки з книг для підказки і для орієнтури.

УДК 821.161.2

ISBN 978-966-416-546-1

© Миколин С., 2018
© «Волинські обереги», 2018

Благодарить? – Благодарить.
За боль? – За боль ещё важнее...
Простить обидчика? – Простить.
Он слаб. А ты сильнее.
Принять скорбящего? – Принять.
Все его скорби и тревоги.
Поднять упавшего? – Поднять.
Он твой собрат, один из многих.
Благословить? – Благословить.
И проклинающих? – Их тоже.
Любить жестокий мир? – Любить.
Его спасти любовь лишь сможет...
(Валентина Єлецька)

С Л О В О   Д Л Я   Ч И Т А Ч А

Даруйте книгу цю
усім, кому є пригода –
чи то відмітка у житті
з Днем народження у друзів,
чи то до Дня зрілості дитини,
чи то до інших віх у житті людини...

Даруйте нужденному
і тому, хто в біді;
даруйте цю книгу до гостини;
даруйте і багатому у статках,
бо його грошима не здивуєш
і у сейфі є цінні речі,
і двір до гектарів трьох,

то лиш книгою згадає він,
коли ноші ці життєві
посадять його на дивані
і він візьметься за читання
книг і перегляду альбомів.

Почитає ці рядки,
що є для Душі,
які ми маємо донести
їх умом словами цими,
то вони й згадають і вас таких,
які мудрість і дружбу поміж вами
зуміли книгою їм знову пригадати.
І так із кожним у житті,
бо слова із книги мають здатність
повертати нас завжди
у своє життя прожите,
то згадаються й події,
які вже потім ми вершили.

Не всі візьмуться їх читати,
бо є ті, що є оратаї,
є ті, що сіють зло,
є ті, що шмат хлібини іще шукають,
а є і ті, хто в пошуки прийшов
і в книгах, словах мудрості шукає,
і ті, хто почав Душеньку свою
пізнавати і її очищати діями своїми.

Ростуть останнім часом
філософи й пііти

в середовищі людським,
які сіють слово в простір,
яким плекають ауру духовну
серед людей і природи,
бо потреба є велика
в мудрім добрім слові.

В щасливу путь читач наш любий
у словах по цих рядках,
а якщо знайдете в них
свою суть, то порадійте
і відкривайте життя своє,
як оці сторінки ...

ПРОХАННЯ

Світлий Боже, ми любимо Тебе,
Дух творящий і живодайний,
Дух радості й любові ...
і ми пізнали це в Тобі
собою в пізнаннях і чуттєвостях своїх.

У кожного в житті таке буває,
кожен це розуміє і відчуває,
але не у всіх ума стачає
прийняти Суцього в життя своє
повністю і безстроково.

Таке бачення себе, як місії своєї
і бачення світу і людських відносин,

які тривожать подеколи уми,
та і церкви повідомляють прихожан
про пророцтва невідворотні,
та все ж люди у пристрастях своїх
не складають руки, лягаючи в труну,
а все ж бажають, мріють
щопобільше в житті взяти
обманом, насильством чи інак,
аби в інших те забрати ... –
самі ж бо в праці не бажають
добробут й щастя набувати.

Сьогодні у відносинах людських
цим світом суєтливим їх кумир керує,
бо люди, в більшості своїй,
злі, гнівливі, жадібні, брехливі
і цими енергіями негативу
щодень, щомиті й скрізь
чинять зло одне одному,
наповнюючи відносини злі між собою,
а потім зло несуть в колектив робочий,
наповнюють дім сусіда, друга,
а там село чи квартал міський –
і це є причина війн регіональних,
революцій душегубних.

Ось так ми негативом цим
«годуємо» цього Бога,
який Дияволом зоветься.
І він має силу і збільшує потуги
саме нами і політиками тими,

яких підтримуємо ми самі
і допомогли посісти на тих лавах,
бо вони уже й посвідчення від Чорта мають
і нами так керують, так керують,
що ми не знаємо по суті
для чого ми тут живемо,
бо вони черпаками так уми колотять,
виводячи закони на скрижалях,
заводячи Мойсеєвими шляхами
все до смоляних чанів і у чани,
а ми в юрбі і неначе у безтямі
біжимо за їх обіцянками-манною,
думаючи, що ми спритні
і встигнемо вхопити перед чаном,
той держак із черпаком-смолою,
щоб поливати інших гарячою смолою.

Та не буває так, бо знаходячись біля смоли,
і ми ж такі смердючі і липучі,
що можемо послизнутись,
або й інший вихопить держак у нас...
Так що шанси в суцільному негативі
мають однакові усі у своєму злі.
То знаймо люди, знаймо всі,
що діями такими ми допомагаємо Сатані
і наближаємо час пік погибелі своєї.

А шанси є й великі
у людей лояльних чи байдужих,
у людей не зовсім злих ...
і в злих є шанс схаменутись:

творімо доброту, живімо добротою,
бо цим і в цьому всі спасіння мають,
бо поверненням до позитивних дій,
ми можемо у спокої дожити
і злагоду діточкам лишити.

Тому просимо, благаємо усіх
у покаюннях і молитвах для всіх:
остепеніємось, зупиніємось
у своєму гніві, злобі і в бажаннях тих лихих
на годину, на день, на рік,
бо це той строк, який дасть зрозуміти
шкоду ту велику, яку несе у собі гнів
зависть, обман, образу...

Це не новина і кожен з нас
таку практику вже має,
то візьмімо правило таке
в кожній справі застосовувати його,
то це буде другий крок в житті
пізнати мудрість нашого Творця.

Просимо й благаємо на колінах,
втираючи гірку сльозу,
зробімо паузу від негативу
в думках, словах і діях,
хоча б на зиму цю.

Можливо важко буде,
то знаємо, що всяка справа не є з легких...,
але якщо надумали творити зміни у собі,

то очищуймо майданчик для нового паласу,
а далі збираємо свідомо речі й дії позитивні:
омиваємо себе щоранку й перед сном,
омиваємо і руки до роботи і після неї
з подякою сакральності у воді,
яка і є енергією очищення тіла і Душі,
ложимо Хрест перстами геть на все
до чого рука готова вже торкнутись,
бо символ цей прадавній в усьому світі,
та потім і християнство його взяло собі,
і нібито привласнивши, як метод їх.

А Хрест є символом сакральності святої,
є символом миру і єднання чотирьох сторін світу,
є символом животворіння, а не смерті.
Бо той хрест на якому розпинали –
є політикою знищення життя,
є насмішкою Диявола над Душою,
а ми це прийняли, ніби то скорботу,
і нібито покору перед Дияволом іще тоді,
та і сьогодні ставимо хрести на могилах,
як свідчення того,
що смерть життя наше побідила.

І треба розуміти, що наше тіло – річ матеріальна,
яка із праху Духом піднялась
і прахом залишатись має,
коли приходить його час.
Навчаймося життя наше любити
допоки живі, допоки Дух у нас струмує.
За Душі померлих, за Дух молимося живодайні,

а не публічно визнаваймо перемогу смерті
над Хрестом і над Життям.

Так, процес смерті є частинкою життя
і допоможімо Душі такій ритуалом молитовним
в передсмертний час і в час Душі відходу,
і молимося вовік за Душі наших предків,
то в цьому є та дія, яка є чистить Дух
і є частинкою спасіння.

Хай навіть так, хай і існують традиції різні,
то молимося в прощаннях всі
незалежно від того, у яких віросповіданнях
ми були чи є, або і зовсім відійшовши
від релігій різних,
бо й відмова теж є устав
неписаним для себе...,
але головне у кожному житті
і для життя в цілому –
почнімо стримувати себе від дій лихих,
а якщо цей процес зрушить,
то просимо усіх починати із дрібничок
із такого розуміння в кожній дії
позитивні кроки вже робити,
які наповнені добротою й милосердям,
бо саме якості оці так потрібні
Духові світлому, як Творцю,
бо людство світу геть у своїй злобі
готове у своєму гніві його топтати і забути,
але ми, як люди, майже всі пропадемо
і в інших життя у злобі заберемо.

Зло є проявами негативу,
воно є суматоха і руйнація у всьому,
бо досить добре жити у хаті тій,
де мир і спокій, де злагода у діях,
то теж саме й на роботі,
то теж саме на матінці Землі...,
то це ми маєм розуміти,
що не плодячи зла, гніву і образи,
то цим ми не допомагаємо
Дияволу у всесвіті зростати –
і він охляне, і він не буде вхожим
до нас і в нас у кожній дії.

Люди, людоньки, будьмо так свідомі,
як ніхто й ніколи ...,
бо навіть звір береже своє життя
й жити хоче,
то чому ж людина не бажає розуміти,
що її життя цілком залежить
від її слів і вчинків:
добрими вони є – то благо,
злыми вони є – то це путь у нікуди.

А далі, поки є ще в нас життя
і є можливість зробити вибір,
то робімо і творімо,
спасаючи себе й планету,
бо це наш дім
і можливість жити.

Послання це є в повчаннях і в проханнях
до всього людства і до кожного окремо,
бо вже всі узріли те, наскільки люди осатаніли
та так вже сильно...,
що не в змозі відмовитися від нього,
то просимо саме тих, хто духом кріпкий,
допоможемо словом, ділом
вийти на стежину ту незриму,
яка допоможе кожному укріпитися в довірі
до себе, до Суцього в собі...

Просимо усіх, усіх,
хто світлий в помислах своїх:
покиньмо справи всі мирські
і встаньмо до молитви
за спасіння людства й світу,
бо гряде час невідворотний,
який вже є у нас злобою лихою
розчаруваннями в житті,
байдужістю до всього,
то робімо кроки до спасіння
і продовження життя.

Бо процес життя є місія кожного із нас,
бо життя пульсує в нас,
допоки ми з Душею є в спільності такій,
то хай кожен розуміє місію життя,
як покликання всього живого –
стяжати якості духовні,
поки є життя, допоки ми ще живі.

СОБІ

Кому писали ми ці книги,
кому тепер слова викладено в рядках цих віршів?
Мабуть, що самим собі у пізнанні того,
що відкрилося Душею і прийнято умом,
як істина життєва, як спосіб новий жити,
та і місія у нас ця неспроста,
бо ми їх маєм нести межи люди,
як мудрість світову, яка збиралася віками,
яка відома всім давно, але захована умом
за доцільністю й вигодою людською.
Несемо межи люди словом усним,
просторово присутністю своєю,
несемо словом друкованим у книзі,
щоб поширити у просторі земнім
цей сувій для того, хто в путі своїм
його шукає, або життєві потоки їх ведуть
до зустрічі із ними,
бо слово у житті людському
є тим способом для ума його,
який і повниться із джерел Розуму світового.

То в ситуації оцій, коли ми вість Творця
нести маємо повсюди в наш вік інформацій
і комунікацій існуючих тепер,
то ми і розіслали ці Знання Його,
як орієнтири Духа для умів людських
в районні, обласні й центральні бібліотеки,
направили в інтернет, створивши сторінки і сайт,
і у видавництвах, радіо, журналах і газетах

просили штрих маленький залишити про них,
виставили і в магазинах живі книги... –
і ось так без відгуків публічних
й запрошень засівати живе слово,
ми склали написані тиражі невеликі
під стіл і під лавку невелику...
Можливо, лиш миш голодна з'їсть папір,
бо писані слова, то людська є справа,
та суть і зміст лягли у ці рядки
з мудрості людської і вони є вічні,
а сюди від Творця прийшли,
аби заспокоїти людину, її ум лихий.

І ум людський сьогодні править бал
в житті суспільнім і все зачіпає навкруги
у пристрасті своїй заволодіти всім:
впливом, відносинами і речами
та так, щоб навік залишити свій слід у світі.
Та ці дії є по суті не будівничі
і без них людина може жити,
бо вони є той вантаж, як прозапас,
що життя і долю не одну скалічив.
І таких умів ходячих є багато,
які у своїх цілях підлих
цькують людину на ті вбивства, війни,
прикриваючи свої дії патріотизмом,
прикриваючи і пеленаючи уми такі
в релігійні покривала і навіть просять Бога,
та невідомо все ж, до якого Бога в оцім слові
вони апелюють в підлих задумах своїх
і нас ведуть, як той лихий свиней завів у прірву...

Але ж є серед людей і добрі люди,
є і слова про любов, є і дії мудрі,
є мирносиці, є і ті,
які до миру і злагоди готові,
то скажімо ці слова уголос,
чи поширюймо ці писані рядки,
щоб присоромити таких словесних забіяк,
бо вони є отрута і бактерія ота,
яка людство заражує війною,
постворювавши собі церкви,
на кшталт – КПРС, «Регіони», чи УНП,
щоб у мить потрібну їм покликати вбивати,
бо мета цих партій є одна – іншими керувати.

Просимо, благаємо усіх,
схаменіться люди,
бо і ви є Творця начало
і Душу носите в собі,
то живіть у спокої і мирі
і життя облаштується саме,
і так. чи у такий спосіб,
якого гідні ми і Творця,
бо немає щастя більшого на Землі,
чим жити в мирі і в сім'ї єдиній.
Творімо доброту і мир в собі,
довіряймося Творцю у діях
серцем і умом свідомим,
то і добробут поселиться біля нас
і життя звеселиться у радості дитячій.

Та ум конкретної людини,
суспільством налаштований так,
що він лиш робот, гвинтик в світі цім
чиєїсь волі і обмежень,
прикритих ідеологіями країн і традицій,
які заповнили страхом ум
і дії всі людини,
які закрили Душу,
оправдовуючи такі дії,
що всі ми ходимо під Богом тим,
який є смертним невідомим,
що нам не слід пізнавати суть свою творящу,
не шукати джерела ті духовні,
на яких тримається людина і світ,
деградуючи умом, руйнуючи енергії життя
діями й словами в злобі й гніві
свою енергію життя скеровує у війни,
бо слухати нікого він не хоче,
бо страх бере почути свою совість,
почути крик Душі словами інших.

Він і назви книг читати не мастак,
не те, щоб суть і зміст її пізнати,
коли у назві річ іде про пізнання і Творця,
бо за словами тими суть життя,
та і перед діями такими
ми мали б устремління мати
свій ум розвивати
до усвідомлення себе і світу
в якому кожна жива Душа
є істинна реальність.

Її не обійти і перескочити не можна,
а зрозуміти і прийняти її треба,
як потребу бути в бдінні
і приймати рішення свідомо
у розвитку ума
для росту в стяганнях Духа,
то вона у щедрості своїй
кожному карту можливостей відкриє.
Душі ж приказати ми не можем,
а от ум свідомий розвивати
нам кожному по силі є –
і це в людині головне.

Тут ми вставимо повчання таке
для ствердження того змісту,
про який ми писали вище.
До одного вчителя в Тібет
прийшов гість уже немолодий.
Він сів за стіл навпроти,
простягнувши натовлені ноги
і у такій позі довго спостерігав за тим,
до якого прийшов здалеку.
А той собі читає мовчки книгу...
і все ж через певний час гість прорік:
«О, Вчителю великий,
я йшов до тебе майже рік,
щоб зустрітися з тобою
і запитати хочу лиш одне:
«Що розвивати людині варто
в першу чергу у себе?»
«Свій ум несвідомий» –
сказав йому Учитель.

«А ум то тут до чого?
Зрозуміти я не в змозі!»
«По перше, не називай мене великим.
А, по друге, якби у тебе хоча б трохи
було кмітливого ума,
то не йшов би ти до мене біля року,
задавши надарма ногам тривогу
а написав би звичайного листа».
Ось так ми у житті шукаємо не раз,
але якщо нема ума, то його не знайдеш;
якщо нема здоров'я, то його не купиш;
якщо нема щастя, то його вже не позичиш;
якщо нема любові у тобі, то її не зліпиш.

І все ж ми спокою не маємо:
Душа болить і серце ниє,
а ум свідомо слова шукає,
щоб утвердитися собі
і людям залишити підказку,
що ліпити щастя з тієї глини
прийдеться все ж самим
і зрозуміти це слід усім
на прикладі таких.
Одна поважна дама
у часи реформ на Україні
все ж попала під вплив
політики, обманів й гніву.
Та вона була не просто дама,
а цільний бізнесмен життя,
тож вона теж почала шукати
гарантій певних, а найперш в грошах,

бо гроші рішають все –
і вона почала шукати душевного спокою,
умиротворення в собі,
а для гарантій певних
захотілося їй зробити запаси певні.

Одного разу виходячи із церкви,
перебуваючи в пошуковім манівці,
вона рішила не минути
і магазин церковний,
бо може й в магазині «божим»
знайдеться те,
чого вона шукала і у церкві.
Зайшла, роззирнулася довкола
і цим видовищем здивована була.
Тут на прилавках, попід ними,
у вітринах і на стелі
все було, чого могла бажати
її душа і тіло,
та і в ума перехватило подих.

А тут і продавець перед нею встав,
неначе сам Господь-Бог.
Жінка лишень чуть зашарілась
і щоб сховати тривогу,
запитала в нього – Що у вас купити можна?
І чим платити за такі чудові речі?
– Буквально все, чого дама хоче.
А платити потрібно молитвами,
добрими ділами –
почула у відповідь вона.

– То в такому разі, будьте такі ласкаві,
продайте мені здоров'я й щастя,
та любові у додачу,
(і продовжуючи міркувати вслух:
– мабуть потрібно замовити таксі на весь цей груз),
то додайте успіх і удачу, та ще й грошей багато.

Продавець так посміхнувся мило
і пішов на склад замовлення готувати,
а даму попросив до лампадки стати.
Та не довго їй прийшлося там стояти,
бо в скорім часі з'явився й продавець,
так скромно їй подаючи,
конвертик невеличкий.
– Оце і все?! – вигукнула дама,
в здивуванні і розчаруванні наяву.
– Так це все те, що ви замовляли.

Та подивившись на заляклу даму,
примирливо додав:
– А хіба не знали ви,
що в цьому чудовому магазині
продається лиш насіння...
... А далі ви уже самі –
сійте, сапайте, поливайте,
урожай збирайте
і іншим роздавайте.

А ми у пристрасті своїй все шукаємо
і чекаємо у тварності своїй вожаків,
вождів, керівників, правителів, провідників...,

а провідник у нас, в Душі ...
і туди звертаймо погляди свої,
але Душу пізнавати не всяк згодиться,
бо чистоти, світлості і обмежень самостійних,
як потреб своїх страх як боїться,
бо і в собі про це собі визнати бояться.
Всі ж хочуть доброго і найбільше без потреб,
а просто так – для розкоші і свого его,
себе в бажаннях ублажать
і перед іншими ними себе похизувать ...

А Душа – це Дім, це затишок домашній,
це Всесвіт у всьому відкритий
і марнота суєти суєт,
бо вона дає ті щастя відчуття,
які вже не залишать нас у роках життя.
Вона росте й літає у щасті цьому
від мудрості і знань,
які відкрилися Творцем
і прийняті нами вже свідомо,
бо ми вже прийшли Додому.

Книжка ж на столі чи лаві є тільки річ,
а Знання людини і Всесвіту всього
дають цю мудрість дивну і відчуття,
що нас зустріли біля воріт
через які ми ввійти готові
в чистоті своїй і вільні в діях
прийняти стан єства Духовності святої,
як промінь прозріваючого ума,
який міняє суть і зміст життя,

скидаючи із себе страх вже сміло,
бо помирати тілу все одно прийдеться
і відійти уму від тих надуманих канонів і законів,
відкинувши ті маски горді і пужливі,
відмовитися звичок до стандартів тих подвійних
і прийняти за основу устремління жити справедливо,
взявши за правило життєве
у всіх ситуаціях земних
добрим бути і доброту творити,
бо це і відповідальність не мала
духовні якості рости.
Бо Знання духовні і особистий такий досвід
є поза межами ума людського –
їх можна пізнавати, сприймати всім єством,
приймати і відчувати всіма фібрами душі і тіла
в середовищі простору і часу,
де ми перебуваємо роками і життями,
в яких ми й шліфуємо й леліємо
свою життєву мудрість,
замішану на тих Знаннях, які відкрились.

Однозначно скажемо собі і всім,
що це стан нашої душі, ума і тіла
і те урочисте звучання у собі,
що ми вже не повністю тварина,
що ми і ум навчили свідомим бути,
бо це є спокій у пізнанні єства
зерен мудрості серед земних традицій релігійних
і мудрість у відносинах з людьми,
з деревом, травою, птахою й комахою ...
і так зі всім тим, чим дихаємо,
і що їмо, і що нас гріє ...

Саме мудрість у житті людини
дає ті життєві орієнтири,
які свідомий ум виводить єство наше
із затаємнчених ніш людських страхів
і по істинному подивитися усім
на суспільні установки нашої моралі
і на ті шкідливі звички,
бо це дає можливість відкривати
безмежності у пізнаваннях
істини і знань нових;
без упереджень і прив'язок
до матеріальних усталених відносин,
бо вони і є той корінь
людських надуманих проблем,
які живлять хибно весь життєвий простір.
Тому бачення таке покращує умови
і усвідомлення, і створення атмосфери
цілісності духовних устремлінь людини.

Ми маєм зрозуміти істину просту,
що Дух дає свободу і відповідальність всеоб'ємну –
робити кроки справедливі, то ми не можемо собі
дозволяти в діях, мішати чи нашкочити комусь –
чи тим, хто близький, або рядом, або й зовсім десь далеко,
або й собі, коли стосується якостей духовних,
бо саме зерна мудрості людської
дають в людині ростки благоді святої
і ця щирість і справедливість вирощує у них
відповідальність за їх духовні якості у житті,
які їм дають можливість бачити істинну реальність
і ті знання відомі лише тим, хто вміє чути вухом,
сприймати оком і відчувати всім єством своїм.

Коли у кожної людини настає момент такої чистоти,
що вона чуттєвістю своєю до неправди
чує біль тілесну, то це і є свідченням того,
що вона уже з Творцем говорити може.
Духовного навчити ріденько хто з людей уміє,
а розказати чи написати, то таких нема,
бо то будуть лиш підказки чи натяк в дії
про правильність поступів духовних –
і це лишив Бог-Творець людині,
знайти Його в Душі-краплині.
Ось тому таку місію дає Дух творящий тим,
хто пізнав істину і Бога
і шукає слів для письма і мови
не від праздного ума,
а щоб змінити світ на краще.

Бо якби не сказав Ісус і йому подібні,
то інші сприймають їх слова і дії
у форматі споживацького їх ума
через той, лиш їм відомий досвід,
та ще й стануть в спір,
оправдовуючи свої слова і дії
читанням віршів, сур із книг святих,
вставши на диби і б'ючи себе в груди
і вже кричать, і не говорять уже тихо,
що вони є людина Божа і послідовник манускриптів,
що пізнали суть життя і тінь Творця
і що в цьому вся істина земна,
бо інші письменна і їх слова є плід уяви,
і є у їх лиці Демона-Диявола прояви,
і всі інші вороги їх і Бога їх,
якого вони і не спізнали навіть у собі,

а інших вже судить готові.
А таких тисячі встають проти одного чи двох,
бо ніхто нікого слухати не хоче,
а тим паче таких ось крикунів,
бо мова не від Творця і не з істини святої...

Це є недовіра Сущому і джерелу одному,
це є самообман, бо ми трактуєм Біблію чи Гіту
і цим шкодимо собі і цим є шкода людям,
які ще є незрячі і в путі
і слухають оповідки їм чужі,
бо Душа то знає двоякість нашу
і роздвоеність у словах і діях,
коли ми говоримо про Бога, а на ділі
слухати себе не можем,
бо ближче до нашого нутра
є той Бог, який Дияволом зветься.
Ось так людина у житті розкажує вірші із книг святих,
а на ділі робить все, аби свої бажання задовольнити,
бо не всякая людина може бути в бдінні,
духовні якості набувати у стяжінні,
то просим тих, кому Творця пізнати іще тяжко,
щоб не кричали і не били себе в груди у пристрасті своїй,
бо велика маса людства досить сильно залізла у болото
у своїх думках, словах і вчинках,
сповідуючи суспільні норми, закони і канони,
суспільного централізуючого і дисциплінуючого ума
і особистих сумнівів, амбіцій, страхів,
але таких вже їм знайомих і таких вже звичних.

Тому скажемо усім і собі,
що цей вірш зовсім не є собі,

а всі маємо зрозуміти,
що люди мають єднатися собою,
єднатися ділами і словами
з розумінням і свідомістю своєю,
що Бог-Творець є енергія духовна
і має джерело одне,
то і в житті ми маємо бути
родиною однією
людським суспільством всім
і з тими нашими братами,
які живуть поряд з нами
в камені-піску, в хмарині й деревині,
в травині і тварині, в птасі і комасі,
в сонці і зорі, в повітрі і воді,
і в тім началі із начал,
на якому й Всесвіт наш постав.

Не ділимося на традиціях релігійних,
на звичаях, які сама людина наплодила
і зрозуміймо врешті решт,
що до цього часу,
щоби не зробила «пан»-людина,
то все нас ділить по її богах, країнах і материках,
все ділить у штибах тих партійних,
ділить на хитрих і багатих, на бідних й злих,
а ми ж приходимо сюди життями
зовсім голі і в немочі своїй
є беззахисними від укусів комарів,
чи бактерій тих маленьких,
або від холоду в природі
чи від холоду людських відносин...

А визнаймо усі,
що можливості великі
дійсно є в людині,
якщо вона своє життя
зрозуміє і прийме,
як зміст і спосіб
дитини Бога,
нашого Творця.

Бо в житті є прикладів багато,
коли сім'ї і родини, села і країни
можуть жити в радості життя,
в спокої й достатку.

То з цього ми маємо навчатись,
і тоді у нас не буде проблем великих.
Буде умиротворення і лад
у взаєминах людських і до природи.
Тоді ми співати будемо усі
гімни восхваляючі життю й Творцю
і тим добродіянням людським,
які несуть у собі енергію творящу,
а не героям війн і вождям,
які й живуть заради того,
щоб життя забрати у живого.

І не собі ці книги і ці вірші,
як посланцю від Духа нашого святого,
а всім, усім,
щоб кожен зрозумів,
що життя є вершиною творіння
нашого Бога-Творця.

Шукаймо спосіб, шукаймо метод,
щоб так життя свої самоорганізувати
з найменшими бажаннями в собі
віддати на заклання серце й Душу
своє і діточок маленьких:
хай не ходять в школи,
коли там для їх Душ і життів
готовлять шкоду і руїни,
вбивають дух творящий;
до їжі кожен хай вдається
із можливостей своїх,
яка руками створена своїми
і про відтворення матінки природи
теж подбати має кожен,
посадивши за життя
деревець з десятків два;
не будуймо будинків великих,
бо в них нема потреби
і цим ми зуміємо зберегти
енергію людини і енергію предметів
на творіння і відпочинок
з усіма Душами спільно
в середовищі природи...

Бо не вічно буде так... –
про це кожен вже сьогодні скаже,
бо людина у своїй масі
не є відтворювальною по суті,
а споживач і марнотратник –
ногами топче інших труд,
зневагу має до начал Духовних,
а це передвісники кінця

масової погібелі людини;
це і підказка є усім,
що життя у злагоді з Творцем
продовжити життя у змозі,
бо Всесвіт має навіть для восьми мільярдів
вдосталь води і їжі...
То і живімо люди так,
як кожному скаже серце,
а якщо мовчить, чи ми не чуєм,
то почнімо доброту творить
і цим відчуєм радість,
і цим серденько відкриєм,
а пізнавши щастя,
то любов приймемо,
а вона є двері
на ці духовнії простори,
які життєвим садом ми назвемо.

ХРЕСТ

«А Хрест є символом сакральності святої,
є символом миру і єднання чотирьох сторін світу,
є символом животворіння, а не смерті.
Бо той хрест на якому розпинали –
є політикою знищення життя,
є насмішкою Диявола над Душою,
а ми це прийняли, ніби то скорботу,
і нібито покору перед Дияволом іще тоді,
та і сьогодні ставимо хрести на могилах,
як свідчення того,
що смерть життя наше побідила.»

І хрест став не символом життя,
а засобом розп'яття і знищення життя,
як символ той, який зборов життя,
який стоїть у нагадуванні всім
на кожному надгробку і саме цим
символізує ту нечисту силу,
яка поставила на закінченому житті
цей хрест, як символ упокорення людини.

Та людина ж по статурі
і є той Хрест життєвоважний,
якщо підняти руки в горизонталі;
або ж дерево живе, чи птах, трава,
то це по суті контури Хреста
проявлені у всьому, що живе...
Тому хрест сьогодні,
мабуть є диявольська потіха
в руках людини
і є людям для зневіри,
коли хрести постали предметом розп'яття
і предметом, який стоїть на кладовищі.

Тому уже сьогодні визріла потреба
вознести Хрест, який по суті й змісту
несе в собі енергію животворящу
і прийняти людині у життя своє,
як свідчення наявності енергій Духа,
як устремління людини нести із собою
цей Хрест в кожному житті,
як компас у визначенні шляху
і як мірило чеснот людських,
а на надгробках тіла

залишати звичайний знак родинам,
допоки вони у молитвах
за Душі предків справляють тризну
і пісок підносять на надгробок,
а сам символ і знак Хреста
має бути провіщенням життя.

А, можливо, цей Хрест на могилі
є знаком додавання, як символ-знак,
що ця людина при житті зуміла дати
і додати духовних якостей для Духа,
засвідчивши життям своїм
духовні поступи прийдешнім ...
Чи, може, життя є зірка п'ятиконечна,
яка прийшла людиною на Землю
зі Всесвіту віків,
якщо подивитися на саму людину,
яка і є той контур зірки у розвитку своїм,
коли руки й ноги розведе
в своїй поставі руху...

Ці символи життя
бачили прадавні люди
у символі Хреста людину в русі,
чи в коловратах тих ведичних,
то хай возродяться на теренах наших
ті якості Духа помічні,
які є сакральними у кожному житті,
як і в цілому на Землі.

РІЗ - ДВО

Передріздвяні дні
і дні по тому
відомі людству й цьому
таємничістю своєю
і тим фактам на Землі,
які відомі нині.

І ось ми знову
в літочисленні людським
Душу отримали Сергію
при зачатті.
В ці дні,
перед народженням Ісуса,
чи з'явлення Велеса,
отримали і ми цю Душу,
цю Душу вже його
і місію продовжуем його
серед людей і усього на Землі.

Ох і не просто бути
Ангелом Господнім –
нести слова Ісусові про любов,
якими говорив сам Творець
його устами і руками,
а тепер послати передслово людям,
що шлях до Творця всього живого
іде добротою і добрими ділами,
бо це творяща сила є від Духа,
яка радість й щастя всім дає,
бо доброта і милість і є тим ґрунтом,
на якому любов росте.

А любов це і є ті двері в лоно Духа,
це і є та енергія щастя, доброти й любові,
на якій тримається життя
і все живе, що дише,
що струменить водою і тепло дає.
Наскільки легко нам було в житті,
коли ми не знали Творця-Отця,
а пізнавши і прийнявши істинність його,
той тягар людський тепер нести маєм,
який гнівом, злом, обманом
в людях є і людьми збирався.

Хоча і ноша ця тяжка,
як і місія Ісуса,
та є розуміння і приємність,
є і подяка просторова
Сущності своїй і Творцю,
що путь цей прийнятий є ними
у житті цьому свідомо
і Хрест цей звалений на себе
маєм гідно нести ми в житті.
Так, сумтно тепер у передноворічні дні
і празничного настрою нема,
і люди якісь засмучені такі,
і небо плаче краплями дощу
вже три місяці підряд,
і хмари, неначе зонти,
від світу затулили Україну
від світу усього,
від тих образ і гніву,
від злоби і жадоби,
які наситили країну...

Кому ми треба, окрім Творця,
то шукаймо вихід із темноти цієї –
вставаймо в стан молитви,
запалімо і свічу,
бо її вогонь
є сакральність вічна
і очистить оселі наші
і ум, і діла й тіла,
усвідомивши істину просту,
що вийти з цієї тьми
ми зможемо поставши кожен
скрізь, повсюди і в кожному дні
до праці творчої і при нагоді
почистим ум у ці дні святкові
в думках, прощеннях і каяттях;
всіх вітати у колядках починаймо
і до розмов мудрих приступаймо;
хліб смачний і ковбаси запашної
сиротині занесімо
і до немічних зайдімо,
бо вони сьогодні є відкриті,
як і тисячі літ назад,
їх Душі, як і наші у ці дні
до спілкування з Суццим йшли.

Це був період у три тижні
перед очищенням у воді
без горілки й сала,
а з молитвами на устах
і в розмовах тих вечірніх
при вогні лучини, або свічі
люди співали словами подяки

за рік минулий,
про калачі, телятко і вівцю
а ще більш величально
вспівали чаянням своїм
у році новім,
засіваючи пшеницю
і усякую пашницю,
не обминаючи ні один дім,
бажаючи життя і щастя всім
і бажали одне одному
за престолом, накритим обрусами
прожити в мирі і достатку
рік прийдешній,
щоби знову
всі зійшлися біля столу
живі і здорові.
Люди сповідували діла свої
за рік, який минав
бо після проводів зими
біля води і у воді
в життя вже приходить літо
і це було і є відліком початку
нового року і продовженням життя.

Бо слово РІЗ-ДВО
несе в собі сакральний зміст:
це різні дні – один вже вчора,
а цей новий день
зачинає рік новий
і люди споконвік
проводили обряди
прощальні і віншувальні,

у прощеннях і єднаннях
для продовження життя
у побажаннях щирих
і ділах серцю милих.
Ось так є в природі
і ми будьмо у природі і при-роді
чистотою і добротою,
щоб рік новий ми завжди починали
і впевнені були,
що сонце й світ із нами спільно
на терени України посіє зерна
спокою і мудрості людських
і вродять зерна благості святої.

І на цих словах
благословляємо усіх на єднання,
на мудрість в кожному дні
і в кожному домі,
бо так вже хочеться
миру й щастя,
а вони зростають серед нас
із доброти і в любові.

Щастя Вам, любі друзі,
побратими й посестри
у Дусі і по крові
у цих днях різдвяних
і во віки.

Т Е Р Е Ш К О

І жив тут серед нас,
ходив і дивував усіх
діями незвичними:
літав у повітрі, пророкував
дні наступні і майбутнє
на теренах цих
і тільки через роки,
коли його слова стали наяву,
то згадується Терешко,
який Духа знав
і говорити вмів із Отцем,
мужність й мудрість мав,
вказувати людям
помилки прийдешні,
просив покаятись усіх,
спинити ум свій у гонці
за принадами і звабами його,
бо Душа не ходить тими манівцями,
які є небезпечними людині.
Вона дає про себе знати всім,
і особливо тим,
хто Душею є відкритим,
то тих веде завжди й скрізь
дорогами широкими,
щоб інші теж змогли
із нею йти додому,
дому Сущності своєї.

ЗМІНИТЬСЯ УСЕ

Скоро, або зовсім незабаром,
завтра, або й через рік
кануть в літу очікування людини
на правителя від Бога.
Пройде розчарування,
гнів, злість і розпач,
пройде байдужість...
і лиш тоді людина
зрозуміє кожна,
що будувати життя в цілому
потрібно починати зі свого дому.

Висохнуть сльози,
відійдуть прокльони,
стишиться ум
і присяде тіло у втомі
від реформ, революцій, обіцянок
прихвостнів Диявола лихого;
забудуться сварки, примхи і надії,
затихне біль у серці
і Душа дасть енергію жити;
розійдуться хмари сірі й темні,
випадуть дощами й холодним снігом
людська лють і горе;
сонце Світу загляне у вічі,
відчуємо умиротворення
в ділах земних і в сміхові дитячім;
почнемо всіх вітати і бажати:
«Доброго дня Вам, люди й Всесвіт»;

обніматися і цілуватися будем,
відчувши віру і довіру
до доброти і милості у собі
в любові і в Творці;
знаходити у собі силу,
знання і мудрість,
що зуміли побачити життя
в доброті й любові;
будем самі дивуватись
і посміхатися до всіх:
чого ж ми такі горемики
життя кидаємо свої і інших
Дияволу у зуби.

То знаймо люди, знаймо й ми,
що рано, або пізно змінимося ми,
змінимо й відносини з людьми
свої і між людьми,
і своє ставлення до Бога,
бо він Душа і втіха всім
і оберіг від вчинків наших злих,
і провідник в діях мудрих і хороших ...
і цим зміниться світ.

Знаймо люди, знаймо всі,
що відмовившись від негативу,
то саме цим даєм відмову
сатані взяти над нами гору.
Очистившись в біді і горі,
ми лик щасливий
і руки золоті

піднімем догори,
зітхнем легенько
і встанемо до праці
з Душею і творящим Духом.

Усе минеться на Землі –
і погане й зле,
то зрозуміймо люди це,
що жити можна
і жити в щасті,
коли ми в мирі-злагоді
сієм зерна доброти
на життєвій ниві,
то і милосердя
в паростках зійде,
а життя наше рости почне
в стеблі пшеничнім,
а там і колос зріє
із любові до всіх і вся,
як вінець життя
кожної людини.

Бо життя в цілому
і є той Бог,
яким ми думаємо,
говоримо і проявлений у діях
для свого же щастя
і во Благо всім,
то так ми зміним світ,
змінивши себе,
бо людина є дитина Духа

і йде в життях від звіра.
І лишень ті,
хто вміє і має здатність
бачити у всьому позитив,
бачити і негатив, як підказку,
то їм відкрився сам Творець
і вони вміють бачити в собі
духовні зміни
і реальні зміни у житті
і на Землі в цілому,
а то ще й далі...

Тому розуміймо істину оцю,
прощаймо всім і все,
хай мудрими всі будуть
і цим продовжимо життя у людях
і цим дамо велику підмогу
Богу нашому, Творцю.
Вірмо в себе,
водночас і Творцю,
бо віра творить диво
і цим спасемо Україну.

С В Я Т И Й

Святий був чи є людина
в середовищі людськiм,
а по суті й змісту
обумовлює людини якість –
світлий, чистий,

який в якусь мить свого життя,
чи в екстремальних діях
відчув покликання Творця
всім еством своїм
і почав займатися очищенням
свідомо Душі, ума і тіла.

А поряд з цим його Душа
все більше й більше
відкривалася у прийнятті
всесвітніх Знань
за якими її Душа томила,
бо то була її потреба по життю,
бо то було його покликанням у світ
саме в місцевості оцій
чистотою і знаннями
нести серед люди благу вість.

Тоді людина ця
діями своїми і словами
вже говорить не від себе
і не від стану у суспільстві,
а вже як від Отця,
несучи відповіді й поради тим,
хто не зміг своїм способом життя
ввійти в чистоту духовну.

Бо саме такий стан ества
люди називають святістю земною
і тих святими звать,
хто про чистоту свою духовну дбає,
хто іншим очиститись допомагає.

Про них говорять люди,
що вони прозріли, є провідниками,
що вони говорять з Богом...,
то так воно і є
і саме таким людям Дух
святий-світлий і дає
пророцтва проголошувати у світі,
відкритись у здібностях незвичайних:
лікувати словом чи руками,
робити відкриття технічні,
впливати на той простір,
де вони живуть і творять
чудні і прості дії свого Отця
руками вже своїми.

Тому то їх іще при житті
синами Бога-Творця називають
і називають їх по різному у світі
серед земних народів:
святий, учитель, духівник, старець...
і інших назв вони чимало мають,
по здібностях своїх
і милості Творця,
які отримали з Душею –
і живуть,
і творять серед нас.

Хоча деякі країни,
або й церковний двір
дає не тільки назви,
а і статус той суспільний

разом зі станом світлим
для «зміцнення» позицій
їх же традицій релігійних.

Тому в середовищі святих
є істину пізнавши,
а є і шарлатани світські,
які, зазвичай,
є атрибутами церков.

Той, хто істину пізнав,
досить часто є в молитві
з Отцем своїм
і досить рідко виходить до людей,
які приходять не по зову серця,
а так: ніби прозапас,
або по справах тих житейських:
чого у них сусід поганий
і що робить,
бо нога болить –
оса вжалила ...
і так скопом пруть,
хоча чули всі,
що навіть і тоді,
коли проблеми осідають
і негаразди різні,
ніби, жити не дають,
то самому слід до молитви стати,
а не щоб свята людина
всю їх біду забрала –
вона то забере,

бо відмовити не може
брату чи сестрі,
але тепер їй час потрібен
для молитви вже за вас.

А молитися потрібно самому,
бо тільки ми можемо знати
про свою брехню, обман,
свій гнів й злобу...,
то приступаємо до очищень,
щоб не повторюватися знов
в подібних справах негативу,
а шукати час і спосіб,
щоб зробити добру справу.
І багато так роблять люди,
знаходячи мир і упокою,
або в пізнаннях молитви сили
ростять на собі крила херувимів.

І за святих молитву сотворяймо,
і за Творця, і Духа,
не забуваючи помолитися за тих,
хто рядом з нами у житті іде
миротворцем навіть у сім'ї...,
і за тих, хто у житті вміє порадіти
за себе і інших прекрасних в дії,
хто добродіяльним є по стану ества свого –
а таких на Землі мільйони
вони, зазвичай не публічні,
а якось тихо поведінкою такою
засівають поміж нас

зерна доброти і радості земної
кожну мить і час,
то і ми терміново
беремося до тих справ,
які людям, собі й Творцю угодні,
бо цим ми собі у поміч маєм
їх цілющість в Душі і тілі
і Вони цим зростають
у радості за наші дії в ділі.

Молімося й за тих,
які святість набували
в середовищі людським
тоді, коли не було іще нас,
бо вони справами своїми
покращували і покращують тепер
духовний простір
і нас зміцнюють в довірі.

Бо молитва, окрім цього, має бути
за себе, сусіда і колегу,
за дощик і цибулинку ...,
бо, можливо, їх ум і руки
зайняті іншими ділами
бо і вони теж моляться за нас,
коли Душа їх кличе –
ось так молитва й благо
ходять серед нас
і радують серденько.

П Л А Ч

Настав час дій Диявола лихого
в кожному із нас
і на Землі в цілому.
Настільки сильний він у злі
і зло йому оце люди «дарували»
з ненависті до інших
і з нелюбові себе,
бо тіло й ум свій йому віддали
діями своїми, і саме так,
збираючи у себе жовч і зависть,
ми щомиті цим складаємо йому «молитву».
Молитва ця погана всім –
тому хто так віддався,
то так продався,
що й вороття не бачить
і тим, кому заздрощі,
злість, прокльони посилають
і цим життя і психіку ламають.

Так, ці лиходії вже зреклися
Духа й роду,
причепивши ззаду куций хвіст
і інших тим лякають,
що ніби то вони так вміло
цілим світом цим керують,
що страх посіяли усюди,
хоча самі в страху ж і животіють,
не мають сну і справ приємних,
бо біс їх тіло й ум наповнив –

а він неспокійний: то руйнує, то воює,
то нові каверзи комусь готує.
І ми уже не є людина, а лиходій,
який Дияволом в людському тілі ходить
і тільки собі і людям шкоду робить
у такій ненависті лихій.

А таких людей мабуть багато,
але ж не ми є Диявола дітьми,
бо ми, надівши маску театральну,
можем посміхатися усім,
публічно бити себе в груди
і всім кричати й обіцяти рай земний,
то знаймо всі, що лиходій чи злодій,
брехун чи такий негідник в іншій іпостасі
рай не вміють будувати,
то й обіцянки такі, чи до них подібні дії
гроша ломаного не вартують.
Відходимо від таких тихенько,
або ігноруємо їх слова,
бо вони такі липучі,
як і їх пекельная смола.

Не читаймо книг про війни, детективи,
не слухаймо шоу і новини,
не дивимося ПК і телевізор,
де є зваба, розкіш і розпуста,
бо досить часто пишуть
і показують історії «життєві»,
де головний герой,
чи тема саме про того,

хто за випуск гроші платить,
щоб цим в із-торію ввійти,
а інші в них – то є бидло
на екрані і в житті.

Тому у кожного Дияволяти,
хто здобув собі можливість
подібними собі керувати –
чи то на кухні, чи в сільраді ...,
заявивши привселюдно,
що всяка власть на Землі
є нібито від Бога,
бога їхнього – Сатани,
бо то є спільна для них мета:
плодити тварний страх,
назвавши його божим;
тримати всіх у покорі,
назвавши її смиренністю святою;
обмежувати в їжі і зарплаті,
назвавши це, як іспити господні;
принижувати людську гідність,
лякаючи страшним судом;
сміятися не можна,
не можна й дивитися у вічі,
бо Диявол радості не любить;
пізнавати любов, то є табу
ще від Адама у раю ...,
а самі, як ті жандарми,
скрізь і всюди сунуть ніс,
не маючи совісті й моралі,
забуваючи гаспиди такі,

що перед Творцем усі ми рівні.
То для чого «прикипати»,
то для чого енергію віддавати
пану Сатані???

А відповідь тут проста:
мовляв, дивіться люди на екрани,
читайте газетки і журнали,
які по суті й змісту є
рекламою Бернарда Шоу,
яка в умах наших запалює
звабу, зависть, гнів і зло
на всіх і вся
і на життя,
а часом і на таке
невдале керівництво... –
а от і розгадка підійшла:
оці прояви негативу
у кожному із нас
і вибудовують над Україною
ауру енергій гніву й зла
і ми вже є
ніби сірники на сонці,
які спалахнути можуть
кожну мить,
аби тільки хоч один тернуть,
то цього й хоче наше керівництво,
піднявши градус
суспільного горіння
до революцій, війн,
чи готовності до вбивства,

а ми дурні і голі
до цього вже й готові
і все те завдяки ЗМІ,
які виставляють такі орієнтири
як суспільну думку
і фактичний стан речей,
звинувачуючи у всьому всіх людей.

Зробивши переорієнтацію таку,
то ми уже не є,
а стали
тими баранами,
які за Дияволом ідуть.
А президент і верховна зрада
у цій створеній штучно суеті
продовжує сидіти в кріслах,
а підручні їх тихенько,
коли ми в телевизорах сидим,
чи пліткуємо у злобі
грабують нас догола
і самі втечуть на наших вертольотах,
давши нам кожному можливість
і далі гризти кулаки
і відточувать язики,
залишивши нас
одне одного добивати,
бо саме в такий момент
ми на це тільки здатні.

А ця крисяча возня
навколо церков «правовірних»,

є чистий рекламний бізнес
за членство і послідовників таких,
бо ці переважаючі церкви
є підрозділи іудейські,
і ми читаючи молитви,
повторюючи слова,
які записані ними
між зернами істини святої,
то фактично молитвами ось такими,
ми їм і направляємо енергію молитви.
Ми не молимося за себе,
за тих істинних святих,
хоча їх записали там без розбору
цілим списком у релігійний
і церковний регламент,
аби сховати цілий шноб голок
у одній смітині...

Люди, будьмо пильні,
очищаємось самі
справами добродіяльними,
милосердям, радістю засіваймо
свої життя і ближніх;
шукаймо шлях в молитві і ділах
до Отця-Творця кожен сам,
або з братом чи сестрою,
з тим дубом чи смерекою,
з тим батьківським порогом,
зі стежинкою у ліс...
у пошуках спасіння не нас одних,
а для цілих поколінь
шукати вже з'явилася потреба.

То тим, кому горить,
то хай шукають корені прадавні
бо ордени масонські
за цих двадцять шість літ
зменшили наполовину українців –
залишилось лиш чуть-чуть
для зменшення баласту із тих,
у кого слабший імунітет,
то дати їм шкідливого шоколаду,
або кавал, так званої, ковбаси,
свинячий грип чи напичкані труси,
залишивши з України Ю...аїну,
здорову робочу силу,
бо вже чимало і зробили:
в Умані, Києві й Дніпрі
в культових спорудах мнимих,
штиб свій підібрано в органи керівні,
фінанси, банки, аптеки, медицина,
контори юридичні заповнили теж вони
та і по місцях клерки в сюртуках
з бородами і ярмулках –
і так півсвіту нарядили
в скрижалях змінили тексти,
та уже відкритим текстом
заявили територію України
землею обітованою.

Не вчать українців сценарії подібні,
бо так було уже не раз
і поїдуть українці по світах
кусень хліба зароблять,

бо свідченням цього
і того,
що по всіх кутках планети,
ми можемо знайти українця,
який тікав із рідної землі,
спасаючи Душу й тіло,
аби знайти
спокій на Душі
і життя гіднее людини.

А все тікаємо тому,
що корені свої згноїли,
духовність втратив люд
і скоро, досить скоро
мітлою нас усіх
виметуть з України.

Не раз таке було
і зараз є,
коли нас сліпих незрячих,
глухих і глувих
натравлюють одне на одного
і ми не можем
цього зрозуміти...

А лісів уже нема
і культура землеробства
канула у літу,
та й корова,
яка сім'ї годувала
і прибуток деякий давала,

пішла під ніж закону,
який гласить,
що молоко, то є отрута,
що там є сеча і гімно,
яким, до відома усім,
лікується чверть світу.
Та на диво все ж скажемо усім,
що нема іще таких випадків,
щоб хтось голову зложив
від молока, як на Донбасі.

Природа сумом небо огорнула,
закривши сонечко від нас.
Творець плаче снігом і дощем
за дітьми своїми,
які обірвали з ним зв'язок,
поклавшись геть у всьому
на урядників суспільних,
на церковний клір
усіх ґатунків,
а Творця-Отця
викинули із тіла і життя.

Душа втомилась,
бо людина її ігнорує,
надіючись на ліки й гроші,
а Душу закидала
будинками розкішними,
одягом різноманітним,
та так, що немає
місця у оселі

для сотворіння молитви
із Всесвітнім Духом.

Ох, не вчать нас
сценарії подібні
і Україна раз по раз
наступає знову на ті ж граблі
і ми знов готові дивитися новини,
шоу зі сценаріями гнилими,
якими губимо ми всі
своє сокровенне, чисте,
губимо Душі і саме життя,
бо в злобі й суєті
ми не здатні
адекватно думати у собі,
що сучасні ЗМІ є
рупор керівництва
і є болото те,
яке затягне нас
по самий чуб безповоротно.

Ось так і ми,
ще ніби уві сні,
отримавши відповідь таку,
не хочемо сприйняти правду,
хоча багато з українців плачуть
уже від усвідомлення цього,
та стишити ридання у розпачі не можуть.
Не можуть почути серця і Душі...
Вони почують лиш тоді,
коли зневіра

покаже ікла керівництва,
коли усвідомлювати почнемо всі,
що самим нам потрібно помінятись,
а розуміння цього до нас прийде
після зневіри й розпачу у всьому –
і настане тиша ...
і лиш тоді всі почують
голос і прохання своїх Душ,
що Доброта і Справедливість
має присутньою бути
у всіх ділах із себе
до Сусіда і Природи –
і це єдиний вихід
України із біди
геть у всьому:
і землею, і водою,
і повітрям, і людьми...

Поплачмо з себе
за всяку плоху дію
і цим очистим Душу й Ум,
які обоє є присутніми у Тілі.
Плачмо гірким сльозами,
коли спізнали свої лихії дії:
чи то в думках, словах і ділі,
бо за сльозами приходять легкість
для Душі, Ума і Тіла,
а далі робим кроки мудрі
в самодостатності своїй,
щоб ні в кого сльоза гірка не скотилась
через наші дії чи бездії;

постараймося нікому не мішати
свої життєві паласи будувати.

А далі у сповіді такій
згадуємо повільно всякий негатив,
яким життя своє ми наповняєм
несвідомо, чи у без-пам'яті такій,
то тепер усім скажімо сміло,
що поганий шлях життєвий в нас
і виправляти його прийшов вже час.
Поплачмо так над діями своїми,
бо цим очистим очі свої милі,
скинемо тягар важкий з Душі,
а ум розуміти вже почав,
що є в позитиві...,
...чи не так?

Зізнаймося усі,
чи хочемо із Богом світлим
ми розмову розпочати,
розгребти усе своє життя,
подивитись правді в очі;
чи у всьому ми
справедливими були;
попросити вибачення у всіх
за помилки свої
і за помилки оті –
до яких ми все ж причетні;
пробачити усім і всьому,
що нас гнівило,
чи вводило в неспокій,

бо саме цими діями такими
ми відкриємо свої Душі
і цим покажемо уму,
що ми жити хочем
в щасті й гідно –
і він допоможе:
вірмо,
бо він для того і є у нас,
щоб допомагати тілу
рости і мати силу
в реалізації його мети
й надіям;
бо саме у такому стані
він і бачить своє світило,
свій провідний орієнтир,
який завжди був поряд з ним –
це наша Душенька родима,
як частина енергій позитивних,
які у нас є джерелом невичерпним
для якостей духовних,
що ростуть віками
у мирі й злагоді між нами,
ростуть в добрі і добродіяннях наших,
ростуть в думках, словах і діях,
які радістю засівають нашу кожну мить,
ростуть у милості і милосерді,
зростають любов'ю у прощенні,
виростають з розуміння
проявів негативних,
як підказок і повчань
від Отця Землі і Неба...

І хай сльоза радості біжить
від усвідомлення і розуміння
свого покликання сюди...,
то починаймо в одиночку і гуртом
вирощувати відносини нові,
засіваючи їх милістю і добром
і справедливості чуттям,
бо саме такі наші дії
ведуть кожного із нас
до радості-щастя і любові.

Довірмося Отцю-Творцю
і Духові святому,
як ум людський довірився в усьому
своїй свічі і провіднику,
навчителю і попечителю,
і це є наша Душа,
яка прийшла в життя наше,
яка і привела у той життєвий простір,
в якому починається продовження дороги
до Бога нашого Творця.

Б Е З   Н А З В И

Немає назви у цьому творі,
бо слів немає і відбирає мову,
коли ми хочем сказати слово
про реальності дня земного,
сказати є про що і не про одного,
але чогось так уже ведеться,

що слова і мова тільки і звучить
і ними пишуть всі
про війни, бійки,
аби сподобатися штибу,
бо вони гроші платять
і гроші, нібито свої,
але збирають геть з усіх,
то хіба усім цікаво
про все це знати,
чи багато з нас хоче воювати...,
аби по дітях поминки справляти.

Тільки смерть дітей рідних
дає можливість батькам відчути
ті відчуття неповторимі,
що чийсь життя
є ще дорожчими
за наше власне.
Своє ми можемо берегти,
частково віддавати у важкім труді,
або й жертвувати ним,
а от на чужі життя
не можна зазіхати,
кому б не належали вони,
то свідомими вже будьмо
і шануймо життя чужі,
бо і в них є діти,
є і батьки старенькі.
Та хто поміряє той плач і сльози
гнів, образу і злобу,
коли вертаються з війни

наші з вами діти –
чи то так легко жити з тими,
хто очима бачив смерть своїми.

Страшно за країну,
і такі її основи,
бо загубимо ми
у цих плітках і злі
ми неньку Україну.
То знаймо люди, знаймо всі,
що кожне слово осуду і гніву
має у Всесвіті вагу
і вагу не добру,
а саме злу,
бо не може серед такого буряну
зростати слово добре,
а тим паче дія,
коли майже всю добу
радіо, ТВ і преса
кричать в одну трубу
про все погане
та ще й вчать
як усе оце плодити.

Сльози котяться з очей,
груди стискує з печалі,
гiркотою життя у нас
осiдають з радіо слова,
коли кожен ранок
ми готуємо сніданок,
коли збираємо лаштунки

на весь робочий день,
коли діток збираємо
у школу чи дитсадок.

А слова позитиву нам
не добавляють ані на грам,
бо весь ефір радійний
про війну і сімейні драми,
про ДТП і те,
як чиновник казну
загальну обікрав...
і суд суспільний
його у цьому оправдав,
а хіба не зрання
ми всі говоримо в сім'ї
про скудність сімейного бюджету,
про відносини криві і злі
з сусідами і на роботі
і щоб заглушити біль Душі
включаємо радіо, ТВ
чим добавляєм сміття у себе...

Тому життя наше таке сіре
і по суті одноманітне,
що не маємо основ
про життя щасливе і багате,
щоб писати про нього оди-вірші,
яким би давати різні назви,
які присутні нами
у всіх життєвих гранях.

ЖИТІЄ

Доброго дня, любі друзі!
З Новим роком у календарі,
З Новим роком у свіженькому морозці,
з Новим роком в сонці яснім,
з Новим роком в повітрі чистім!

І в побажаннях цих
створімо щастя на Душі,
збудімо ум
до творчих справ,
починаючи з малого,
бо велике складається
з поступів і дій малих,
бо і в невдачах наших
присутнім є і позитив...

Життя ж є складним процесом,
але і в ньому є дрібниць мільйони,
які наповнюють наші біди, горе,
або якими ми ростемо душами своїми
і саме їх наявність досить часто
навертає нас в думках і справах
до думок про наявність Бога.
А Бог чогось у кожного є свій
і він саме є такий,
який нас влаштовує,
по якому ми шлях життєвий свій
облаштовуємо,
або й довіру до нього маємо,

чи дії по ньому звіряємо,
або усе на нього покладаємо,
чи слова і поступи свої нікчемні
ним оправдовуємо,
читаючи вірші оправдальні
із тих книг святих,
які він буцімто залишив
саме для них.

І великий плюс у цьому,
що ми залишаємося назавжди
у думках і справах цих щоденних
із Ним і вже остаточно.
Чи це є Бог світла і добра,
чи це є Диявол-сатана,
то часто і досить часто
людина робить вибір
з поміж них,
несучи хрест свій прижиттєвий –
короткий він чи довгий,
тяжко чи легенько,
навіть не задумуючись над тим,
що жити може кожен з нас
в радості й щасливо.

Такий Бог є присутнім
у нашому житті,
якому довіряємо,
чи приймаємо,
входячи з дитинства
у світ людських відносин,

приліпивши все єство своє
в ті ж потоки позитиву,
чи негативу,
то такий і Бог є наш,
який наглядає й допомагає,
водить у житті
і підказки кожному дає
у фактах і подіях нашого життя,
яке є краплиною
серед мільярдів життів людських,
а ми у кожному із них
звіряємо досить часто
кроки свої життєві
по словах і вчинках інших.

Хоча немало є і тих,
хто свої життя будує
доброю й радістю своєю,
звіряючи його з Творцем
совістю і серцем.
Тому немає легкої стежі
і ми життями неначе у грязі...
То не кличмо Бога світла і добра
і не проклинаймо ворогів,
бо по суті ми були і є
та єдність ізначальна,
в якій ми маємо в окремість рости,
у дорогах до Бога чистого
чеснотами своїми...

Суть життя є в реаліях Духовності,
а це, яке ми краєм ока бачим,
то є суєта і від ума,
а тому ми цю суєту-реальність
і не цінуємо, і не вчимось у неї,
а потім часто від неї плачем,
мріємо і проклинаєм в одночасі...

А воно є в суєті,
воно є і в Духові творящим,
то приймімо умом своїм
і Творця побачмо
у своїх ділах прекрасних,
бо життя чудове і багате,
яке до нас приходить кожну мить
з тисячами подарунків і відчуттів,
але чогось так повелося,
що ми так заклопотані ділами
і так наповнені думками
з нашим бажаючим умом
у мріях і надіях споживацьких,
що відмовляємося від них,
навіть не кинувши зір
і не зупинивши мить
приємних відчуттів.

А Дух святий життям
у нас живе постійно
і творить нами
речі неймовірні,
та тільки й тут

погляд мимовільний
не ловить краси
і тієї доброти у творінні,
яку із нами і нашими руками
сюди вложив сам Господь...
і цим ми ігноруємо себе,
як начало творче
і відмовляємо Творцю
в гостині нашій,
бо ми вже навчені батьками,
навчені і світом цим,
що оцінку робим людям
по їх придатності і вигодам тим,
яких чекаємо від усіх,
хоча самі для когось
зробити добру справу
налаштовуємося лиш тоді,
коли і тут є певний зиск.

А якщо розуміння до нас прийшло,
що ми жити хочем краще,
не мішаючи жити іншим,
а знань таких поки що нема,
то повертаймося лицем до лісу
і навчаймося у нього.
Милуймося пейзажами на фото,
в картинах і наяву,
то природа нам підкаже
життєві істини усі.
Можливо, ми так і тому
тремтливо приймаємо її,

як та краплина у ріці,
морі й океані,
узрівши єдність
і подібність у всьому,
та прийнявши
велич світу
в краплиночці своїй.

Ми не роздільні у природі,
бо ми по складу й змісту,
по способу життя і устремління
енергіями з нею все таки одні,
бо всі люди на Землі,
як і все живе, рухливе,
або й невидиме зовсім
є одна родина.
То з такого розуміння
ми маємо усі
будувати взаємини такі,
щоб життями процвітати
на матінці Землі.

Ніхто ж нас не вчить
і заставляти не має права,
щоб ми віддавалися на всю
задля організації життя для інших,
бо тільки бдіння і дбання про себе,
які є ближніми для нас
в розумінні Душі і тіла,
ми здатні забезпечувати
їх розвиток і ріст...

Бо саме зростання нас
дає можливість зростати іншим,
або ми зростаємо щомиті
біля тих,
хто життя вміє творити.
Не підлаштовуймо життя свої
по поведінці інших
і порадах їх,
коли це викликає в нас
докори сумління,
чи створює нові проблеми,
то цим ми зможемо не раз
істину життя пізнати.

Ось так ми вчимося жити
і так приємно розуміти,
і так приємно на Душі,
що людина має велику здатність
думками і словами
піднімати життєвий тонус
і вознестися духом
серед повсякденщини такої
на нові творіння в радості своїй
і розносити цю енергію позитиву
навкруг себе і у світи
у кожному дні і в роки...

Якщо вас влаштовують відповіді такі –
загальні і прості,
то це багато свідчить
у здібностях таких

Душею відкритою
Духовність бачити
і можливості свої
відчувати і приймати.
А якщо в конкретиці
хтось потребу має,
то це треба сісти:
очі до очей,
свої руки долонями покласти
на руки духівника
і почати сповідувати самому
питання всі свої,
які і вводять часто нас в журу –
то так слово через слово
ви самі відповідь дасте
і вкажете на конкретні дії,
які готові ви уже самі творити.

То в добру путь усім і вся
в цьому прекрасному житті!

ЛЮБОВ

Любов, то є психічний стан людини,
то є її духовна якість,
то є якість Душі людської,
то є живодайне джерело людини.
Любов – то є ріка,
в якій кожен день нова вода,
нові слова і дії, і відчуття,

а ми її пізнати можем,
коли в ріку життя
сміливо входим.

Кохання ж є частинкою любові,
то є стан її проявлення у ньому
двох закоханих людей,
то є єднання її уже на двох.
Кохання то є життєвий простір
наповнений любов'ю,
бо кохання, то є стан ума і тіла,
то є пізнання нових відносин між людьми.

Це і романтика, і мрії;
це й інтрижка, і компліменти;
це упадання і залицяння;
це і обіцянки, і хтивість;
це і кожен раз слова приємні
про майбуття і завтра;
це і кожна мить новіші відчуття,
бо й уста найсолодші у коханні,
та уже таємні,
бо сил нема,
щоб їх проявити.

Досить добре всім,
коли кохання це росте
в обох із любові стану
і зовсім непогано є,
якщо хоч один в такому стані,
то даруючи любов другому,

якої може вистачити й на двох
на все їх життя спільне.

Слово кохання, закоханість
відображає ту суспільну дію,
яка містить в собі
нібито постидний зміст
у дії, думці й слові:
ідемо ко хаму.
Але ж дія у собі
йде від потреб природи
у цілому
і тих природних дій людини,
які закладені в підсвідомості її,
як спосіб продовження в житті.
Тому й дія ця
у множенні життя
закладена Творцем
у всьому живому.

І це так природно
займатись втіхами плотськими,
виконуючи замовлення Творця,
маючи в тому радість і істому,
та і можливість маємо усі
вивчати відчуття
і пізнавати стан Душі і Тіла
у сексі самому,
які є подібними в цілому,
коли людина зуміє
прийняти Любов велику,

як стан життя,
як її дія
в життєвому просторі її.

Але коли слова і дії, названі коханням,
є із вигод користолюбних,
то це лиш парасолька,
щоб сховатися від Бога,
від людей у нещасті своєму,
бо це є маски у словах і діях,
це обмани і брехня,
це сварки і мордобої,
це покалічене життя
кожного і спільної дитини.

Кохаймо і вчимось кохати,
щоб цей стан любові
і відносини життєві
життям пронести
в доброті і щасті.
Оберігаймо і леліймо
його пелюсточки ніжні
й коріннячко живильне,
бо неувага і байдужість,
то ракова пухлина у коханні,
то це є зрада себе, людей і Бога,
бо зражене кохання,
яке є із любові
не приносить щастя
тому, хто в Душу плюнув
зрадою такою.

Бо то є біль і велика рана,
яка і вказує обом,
що то була любов із істини святої,
і саме така, яка є нам по силі –
і кохання ось такому
ми маємо крила відростити
настільки наскільки те можливо
по відчуттях Душі
і з розуміння місії своєї.
Воно ж бо долею принесене на двох,
а свідченням зради у коханні
є життя тяжке й гірке,
бо легко ми зраду прийняли,
не витримавши іспитів у долі
і таке кохання ми ростити мали,
не дивлячись на зваби у житті,
не визируючи ідеалів в інших,
а добротою і любов'ю
своє коханнячко ростити.

Не слухаймо і тих,
хто говорить про захоплення такі –
юнацькими, незрілими і шкідливими
при пошуках кохання,
при пошуках дружин майбутніх
і чоловіків, які були б на все життя,
бо перші симпатії і відчуття,
то є від Творця і він нас до купи звів,
щоб ми росли це кохання,
щоб ми пізнали стан любові
і ці перші зустрічі очей,

і слова нерозбірливі і мляві,
і торкання рук,
а чи поцілунки цнотливі...,
то вони вже є не випадкові.

Тому ми скажемо усім,
що це є доля, що це є дія Бога
і ми маємо розуміти,
що це леліяти нам треба,
а все інше вже прийде за ним.
Приймаймо це кохання перше,
як дарунок Творця Землі і Неба.
Однак, Господь єднає,
а ми подеколи з ума свого,
з вигод шукаємо дружин,
чоловіків собі,
і часто ми не помічаєм тих,
кого Господь назустріч нам привів.

Приймаймо кохання у пошуках
і найперш у собі,
бо за подарунком цих відчуттів,
радості і тріпотіння серця
ідуть злагода і мир у сім'ї,
ідуть діти і достатки,
посади й мудрість у житті.

Бо любов – це і є життя,
яке має складові свої,
яке проявлення має різне
в різний час і повсюди.

Життя – це той, хто поряд,
хто зрозуміє, підтримає
у великому й малому,
хто ніколи не нашкодить,
хто боляче не зробить,
бо інше ми назвем
проживанням марним.

Любов у всьому є:
в думках, словах і діях,
вона в речах і подіях,
бо все у світі наповнене
життям-любов'ю.

Це і праця наша вміла,
це і запал творчий в ділі,
це і дитяча мудрість в грі,
це і вся радість у житті,
це сім'я, родина,
це колеги і сусіди,
це односельці милі,
це і ті, які живуть в під'їзді,
це кожна усміхнена людина,
це і берізка в листі молодім,
це і травинка, обвішана росюю,
це і птах, омитий дощиком рясним,
це і мама молода, яка чекає на дитину,
це і дитя, що дивиться здивовано на світ,
це і юнак із юнкою, які невміло поряд йдуть
це і жінка середніх років, і вся в пакетах і сумках,
це і бабуся, яка на лавці згадує свою любов,

це і дідусь, який на гарну жінку озирнувся,
це і сонечко в небі чистім, голубім,
це і хмаринка вітерцем гонима,
це і чуття свого серденька биття,
це і здатність іще ходити самому,
це і мудрість дякувати усьому і за все,
це і привітання-побажання:
«Доброго дня»,
це і вміння прощати всім
наклепи, зраду, біль..., людину,
яка тобі це зробила,
бо до конфліктів у житті
приходять обидві сторони
для свого навчання і завжди
ми маєм розуміти,
що не випадково ми
зустрілися на цій дорозі,
а для вміння всім прощати
та так, щоб після цього
було легко на Душі
і ми прийняли цю людину в друзі,
бо це і є усе
з чого складається життя,
що це і є любові суть.

Любов і є той Бог творящий,
і є той Бог світла і добра,
і ми це знаємо усі,
бо ці слова хтось прочитає
і прийме всім єством своїм,
бо ми на одній «радіохвилі»

і обом нам приємно буде,
і ми цю приємність понесемо
у все те, кого і що зустрінем на путі,
у все те, хто потребу має у любові.
Тому ми і маєм устремління до любові,
бо це і є той живильний простір,
в якому ми і є живі,
то дякуємо усім і всьому:
тому, хто голос має,
і тому хто мовчить,
бо напевно він красою
живить середовище людське.

Однак, відкинувши першу звісточку кохання,
ми втрачаємо багато у житті:
проходить вибудова тих відносин у сім'ї
уже ніби то виробничих, але не з любові,
а люди стають станками втіх,
поварів, прачок і добувачів;
вони вже стають речами,
роботами у сімейному житті...,
а кохання то нема,
нема й любові у «коханні» отакім.

Людина тоді любов пізнати може,
коли сама любов'ю буде
у всьому й скрізь,
як джерело любові
і саме пізнання свідоме
дає розуміти кожному із нас
всі складники любові,

які формують цілісність джерела
і людина за своїм станом є,
ніби автономний
мікросвіт маленький.

Це є стан людини
в її відчуттях піднесеності й щастя,
це проявляється в усьому й скрізь:
в думках устремліннях,
в словах надіях й мріях;
це і в ділах,
які реалізують очі й вуха
з нашими руками й тілом;
це і все єство наше є тим світилом,
свічкою від джерела Творця,
щоб іншим шлях щастя і любові
можливість дати бачити
й свідомо все ж прийняти.

НЕДІЛЬНІ ЧИТАННЯ

Недільні читання в районі
з пустої зали стартували
на другий день з Покрови
в читальному залі.

В бібліотеку прийшов
лиш один із авторів
прози і поезій
із двох, що рішили
слово доброти в люди нести.

Діалог все ж почався
ведучим заходу цього:
розглянули сценарій,
визначилися з темою розмови
і потекли слова життєві
про життя,
про радості й проблеми...,
про стан речей
і людини місце серед них,
склавши висновок простий
і всім відомий,
що Духовність кожної людини
здатна повести весь нарід
і країни
до доброти, щастя
і любові,
бо саме діями з якостей оцих
ми маємо можливість
себе змінити
і покращити добробут всіх.

Зокрема торкнулись спільно
і результату читань цих
в пустому залі:
нібито і розчарування наше,
бо читали книги людей чимало,
і при зустрічах казали,
дивились в очі чисто,
що прийдуть
слово своє сказати іншим
і водночас почути інших,

бо є ж можливість
себе змінити й інших
з розумінням покликання свого
і тих реальних кроків кожним,
бо визріла потреба змін –
і вони можливі,
починаючи із спілкування,
а там почнуться й дії ...

Та все ж результат прекрасний тим,
що люди не прийшли із доброти своєї
і залишились самі й німі,
а душі їх же зовсім близько –
і саме близькість ця
зробила усамітненість їх тиху
на радість нам,
а їм зміцнитися в довірі
і прийти наступної неділі.

Від чого пишемо ми слова оці,
бо суть бесід тихих в тому,
що спорідненість і спільність
є між нами ...
Так і саме так,
бо чого ж тоді злі й сердиті
кричать на інших
і себе не чують.
А тому, що вони
і душами не чують –
є недобрими по суті
і доброти прийнять не вміють.

Однак ми не для поділу
на читання Вас кличем,
а для єднання і навчання –
так жити,
щоб нам могли простити
і ми уміли всім прощати
помилки життєві,
а найперш зуміти
радість у житті творити.

Просимо вас, люди,
бережімо життя свої,
зважено рішення приймаймо,
мудрістю і добротою наповняймо
кожну мить життя свого,
кожне наше відчуття сердечне
з радістю вітаймо,
бо життя не вічне
в цьому тілі,
а воно нам є
в подарунок від Творця,
щоб ми у ньому
по совісті жили
і гніву,
злови ми не плодили,
ріднитися учились:
приборкуймо гординю,
вибачмо усіх
і самі вибачення просим
за помилки свої,
за намови мстиві,

за брехню й обман,
але найбільше пам'ятаймо,
що забирати життя в інших,
то не є помилка і не є гріх,
бо то набагато гірше,
бо то вже шлях тернистий
в деградації ества
і Душі в такому ось нещасті,
а початок такий невітшний
починався із обману, гніву злості
і потім сварки, бійки,
які досить часто
у злих відносинах людських
закінчуються вбивством.

То шукаймо вихід,
і маймо мудрість у всьому,
як той дід старенький,
до якого завітав онук дорослий .
Дід спитав про діла,
почав питати і про справи молоді,
та внук чогось так мляво
і з небажанням відповідав.
Тоді дід його спитав:
«Ти якийсь такий, неначе побитий горем
і ніби життя тебе у м'яльцях перем'яло,
і враження таке,
що ніби життя у тебе вкрай тяжке».
«Ти дійсно діду прав, як завжди,
бо нічого доброго нема в житті» –
зітхнув спроквола внук...

«Я приготував для тебе подарунок,
то щоб розвіяти твою журу,
сходи до шаф моїх
і в одному з ящиків
він і лежить.

Та тільки заковика є одна –
забув в який із них я його поклав,
бо я тебе давно у гості ждав,
а вже пройшло чимало часу,
то я й забув куди його запхнув».

Ось так дід сказав, а онук уже й ожив,
хоча ящиків у шафах було чимало,
та внук посміхнувся звеселіло,
сказавши діду мило:

«Це не біда, я швидко його знайду» –
посміхнувся онук діду
і почав шухляду
одну за іншою відкривати,
то зовсім незабаром
таки знайшов онук
очікуваний подарунок.
Підняв він його хутко,
а там під ним записка:
«У житті дверей багато,
і за одними з них –
чекає кожного із нас
подарунок у житті вагомий,
бо мудрість людська говорить,
що слід у сім дверей постукать,
щоб відкрилися хоча б одні».

То шукаймо вихід,
шукаймо спосіб,
якщо у цих рядках
свої дії ви узріли –
знайдіть дорогу ту,
яка веде додому,
до духовності людської.

Ми вас просим
і Творець-Бог завжди просить:
не втрачаймо людську подобу,
шукаймо способів до миру,
не втрачаймо шанс довіри
і згадаймо про любов,
то вони дадуть надію
продовжити життя
у пошуках радості буття.

Просимо вибачення у всіх
за рядки такі сумні
і повторення слів про війну і вбивство,
бо і читаннями цими
ми бажали застерегти
і щоб, водночас спільно,
шукати вихід із гібридної війни.

ПО - РО КИ

По - роках збираються в людині
злі, або хороші дії,
то хай кожен знає в умі своєму
це незмінне правило життя –
і як тільки десь на горизонті
в словах чи в діях інших
ми узріли щось у негативі,
то відразу ж розсудімо мудро:
чого це нас так стурбувало
і для чого нам такі підказки...

А суть їх завжди одна –
що ми десь несвідомо
допустилися помилки:
чи то із заздрощів нікчемних,
чи то із жадібності гнилої,
чи із нашої «доцільної» брехні,
або із вигод для себе
в порушенні прав і свобод інших,
то зупинімося в поступках життєвих
і не приймаймо рішення поспішні,
бо допустивши один разок
в своє життя таку помилку,
то вона непомітно вже й для себе
приведе в буття наше
сім сестер своїх похабних...

І так із року в рік,
ми вже не є творцями,

а в прийнятті у життя свої
всіх помилок без докорів сумління
переходим в іншу іпостась –
із сина чи дочки святого Духа
у прихвостня Диявола лихого
з тим же людським ликом,
але з маскою на обличчі
і корисливістю у діях,
з умом таким вже хитрим
і вознесенністю в гордині –
то це і є ось ті ПОРОКИ,
які людина ростить
своїм умом із року в рік
із тих вигод суспільних,
але за ними вслід
в життя таке
приходить злоба, гнів, обида
і саме на тих,
хто більш за нас у житті до-ся-гнув.

І ось би тут нам зупинитись
в розумінні таких подій,
бо і вони, неначе сніжний ком,
набирають тіло і творять страх,
яким ми уже є підконтрольні,
але ум говорить: ні,
купуй рушницю, щоб убити
джерело злоби й гніву
саме в тому,
кого ми бачимо
і «стосун-к-и» кому готуємо;

водночас будуй фортецю,
щоб заховатися від тих,
хто вчора спільником і подільником,
і із нами були кумами
і «своїми» пацанами.

То знаймо люди, знаймо всі,
що не можна у житті
зі злом в умі
до роботи йти;
не можна з намірами злими
виходити за поріг,
бо в такому стані
ми не зробимо доброї справи;
не можемо ми
в стані гніву, зла
ввійти у стан молитви
і навіть словом
не можемо і за престолом
вірш молитви зачитати
із пам'яті своєї...
Починаймо з благодарінь,
що зуміли ми
узріти в думках і ділах таку біду
і зрозуміти,
що до Творця нам слід
в усьому притулитись.

Бо саме чистота Духовна
дає можливості усім
стяжати якості прекрасні

і у бдінні бути
за здоров'ям тіла,
то вчімся оминати біди і печалі.
Тоді нас вони і оминають
ці енергії печальнії шальні,
а ми, і діти наші
у радості співають.

Ось так пороки у житті
багатьох виводять, неначе у ві сні,
на світ мудрості людської,
яку Творець дарує день при дні.

ПОСТАТІ

Чогось у людському стаді
чи то в організації суспільній
людина звикла вже віками
щоб їх вожді-вожаки водили,
щоб їх життя суспільне
князі облаштовувати бажали,
щоб керівники різних штибів
ними керували...
Оце і є ті постаті суспільні,
які вирощені є людським духом
і такі собі пошили штани і шапку,
яка є впору і розміру
на цю кагарту-націю-державу.

Тоді в облаштуванні
спільного життя людини
немає смислу правителя шукати,
бо вона вже звикла
в певнім рабстві жити,
а все ж чогось Душа її кличе
до вільності-свободи,
а ця якість є від Творця,
яка дарується людині
разом з відповідальністю чесною
для життя взаємного
во благо всім.

Тому людина жде
правителів справедливих
і дбайливих –
і вони є,
хоча суспільна книга
мало згадує про них...
А Той правитель,
який над усіма і з усіма,
то і його суспільні книги
достатньо очорнили,
назвавши теж царем,
караючим мечем,
вилучивши із канонів,
що Духом все створене було,
зрівнявши таким чином
Творящее начало
в один ряд з князями.

Все ж Творець дарував людині ум,
щоб вона могла ним
свідомістю зростати,
але все ж людина
князю покорилась,
зрікшись відповідальності перед Творцем
і згодилась на посередника-торгаша
між нею і Творцем жити.
Та все ж спокою нема людині,
бо постаті оті брєнні тілом
і чомусь вони так скоро помирають,
то їх вбивають, або переобирають,
бо ставши во главі,
чогось спішать собі украсти,
неначе штани носять не той розмір,
неначе їдять, як слони...
та ні... такі ж смертні, як і всі.
То так і простий хлоп
зациклився думками на штанах
і думати навчився,
що штани й кармани із грошима
мінюють у житті усе...,
та нутра й Душі цим не змінити.

Допоки не поміняємося ми
і допоки ми не будемо Божими дітьми
не на слові, а на ділі
то годі очікувати правителя
в отарі,
якщо ми не можемо прийняти
в себе Отця
і не можемо узріти

Його святе начало у собі,
то ці тимчасові постаті щораз
дуритимуть таких ось нас.
Бо доконаним є факт,
що ми віддалися не Отцю,
а постатям з людини,
яка ж така є як і ми із вами.

Тому не треба бунтувати,
партії і керівників міняти,
а смиренно йти
за Дияволом до прірви.
Бо дійсно ми вже в своїм умі
є дітьми, підпанками, князями
того й такого Бога,
які є самі у своїй суті.
Ми є Диявол у людській подобі,
який вже керує так людьми,
у своїх мільярдах-думах,
створивши суету таку,
що не знає
і знати не придатен,
що робить хвіст
і кожна волосина у бороді.

І як би ці постаті не мінялись,
то мало з них в ділах своїх
на Творця покладались.
Були серед них і мудрі люди,
бо й нарід дозрів до них,
називаючи і тих,
хто міг

і хто цього лиш прагнув,
а серед них Мазепа, Вінниченко,
Чорновіл, Кушнар'юв, і Кирпа,
та все ж постаті,
які во благо нації старались,
а їх ростив нарід духовністю своєю,
їх ростила молва людська,
яка говорила словами Стуса Василя,
говорила гідно і свобідно наша Ліна
і леліяв слово мудре Влад Чорній
і тисячі отих,
хто добрими ділами,
хто любов'ю мирно
засівав людські уми,
які були і є тим ґрунтом
на яких зростають
мудрі й справедливі
правителі людські.

СТАН

Досить часто ми у книгах
пишем слово: стан,
або визначаєм дії,
як від стану ества в цілому,
то тут не констатуємо як сталість,
як бездія, як нерухомість,
бо суть ества є триєдина
у проявах Душі, Ума і Тіла
і тому нема потреби
доводити комусь,

що ні одна частина
нашого єства
не може бути нерухома.
Тіло – це цілий комплекс
біохімічних і фізичних рухів,
ум же не може бути без дії,
бо видають його активність
наші думки невпинні,
а центр нашого єства
і весь життєвий простір
і навіть далі
є проявом Душі людської.
Тому у визначенні суті цього слова
і найкраще відображає його зміст
російське слово: «состояние»,
як стан води чи льоду,
як стан тепла...
і це є дія, це є рух,
який узріти має кожен у собі
невидимих тих процесів
в осмисленні свідомім
духовного орієнтиру нас в цілому,
чи в марнотратстві енергій своїх і інших,
або готовність все покласти
коту під хвіст...
Отакі контрасти
стану нашого єства,
яких ми самі не можемо пізнати,
бо тільки стан Душі
нам може підказати,
коли ми чути вміємо її.

ТВОРЕЦЬ

І знову ми пізнали
іншу грань енергії Творця
і ту його здатність:
допомогати,
і ту здатність же його:
ці ж енергії збирати.

Ми у книгах цих
розглядаємо всі якості людини,
бо життя людське
у кожного із нас досить різне.
А наявність життя, як такого,
є свідченням можливостей творити,
є свідченням можливостей руйнувати
і саме ці енергії життя
ми маєм зрозуміти до кінця.

І щоб сказати коротко і ясно,
то скажемо, що Творець
отримує енергії потужні
у Всесвіті оцім з усього,
що життя проявляє у собі,
а так як ми людина
і людський фактор
в цьому пізнавати маєм.
То скажемо, що й людина у житті
добротою, милосердям,
радістю своєю
є творцем

енергій позитивних,
якими вона щаслива
і ними простір наповняє.
Ось так людська істота
приймає участь у цьому світі
в наповненні енергіями
самого джерела Творця,
а вже Він безперервно і невтомно
її посилає всюди і усім,
хто в них потребу має,
щоб стишити в людині гнів,
щоб дати зрозуміти їй,
що злоба, заздрість, осуд,
бійка і війна
є енергіями руйнацій,
які людина продукує теж
у собі й навколо.
А ці ж енергії є їжа
для всесвітньої злости,
для їх кумира –
Диявола лихого.

Та все ж людина кожна знає,
знає і бажає жити
в щасті і доброті
в усьому і щомиті.
То в рядках попередніх
ми і написали
про можливості людини
у здійсненні бажань своїх.
І ось тут людина має

зробити вибір
і прийняти у своє життя
думки, слова і дії,
створячи їх уже свідомо
у добродіяннях,
в плеканні радості земної,
в леліянні любові,
в благодаріннях, що пізнала;
в славословіннях, що прийняла
у відносини людські
ці якості духовні,
як спосіб нашого буття
у мирі й злагоді з усім,
щоб Творця зміцнити.
А він можливість має
продовжувати життя,
які наповнює любов'ю, щастям,
доброю й милістю ще й своєю,
яку мудро він збирав і збирає
во благо усьому живому.

Однак ми часто бачим,
що в середовищі людським
є й прояви негативу,
які є енергіями зла
і вони життя руйнують,
і саме життя віддають
на боротьбу з таким же злом,
яке і самі у собі мають.

Ось на цьому контрасті хотілося б нам,
щоб кожен зрозумів
із чого береться сама суть життя
і хай кожного тіло, ум, душа
до цього прикладеться,
бо не просто нашому Отцю
самому творити і допомогу нам давати,
поради і підказки своєчасно організувати,
оберігати і рівновагу ту тримати,
щоб про примхи Диявола
попереджувати і їх стишати.
Творцю не так просто
Всесвітом управляти
у ділах великих і малих,
проявлених і незримих,
а людина досить є мізерна,
яка і склянку із водою
не зможе утримувати у витягнутій руці
годину, або дві.

А Творець мільярди років
творить доброту й любов
і цьому наущає людину кожну
у кожному житті.
То хай стрепенеться серденько
і совість не вздрімає,
та й ум і тіло
візьметься за добре діло,
то цим підтримаємо ми
Отця-Творця і день,
який він нам дарує.

Бо в життях в такій дилемі
постає питання для людини:
чи є Бог-Отець взагалі,
якщо людина покладається у діях
і оправданнях своїх
на слова із книг святих –
то і чи є взагалі в людині віра
у начало творче;
чи, махнувши відречено рукою,
людина погоджується зі злом тим,
яке існує у цих вірах...
І з думкою такою
у нас самих,
мабуть, Диявол поселився.

То в перипетіях ось таких,
ми починаємо міркувати:
«що було першим –
яйце чи курка у цьому світі
і що первинне в ньому?
Боги чи віри в них?
Але ж третина людства
взагалі є атеїсти...,
то як же їх вписати
в пошуках оцих,
бо їм в житті людському
не треба Бог
і потреби нема у вірі?
Хоча й позиція така
є теж переконання
і теж є ніби віра,
що вищих сил нема».

Ось така ситуація сьогодні
із віруваннями людей,
які в свої життя не можуть
прийняти наявність вищих сил,
бо вони нібито далеко
і відокремлені від смертних цих,
і що людина не є творцем енергій,
якими живуть вищі, або й нижчі сили.
Але й це не може прийняти людина,
тому й завжди у пошуках постійних
тих чи інших оправдань своїм діям
у тих книжках святих,
які написали вже й давно
мудрі люди,
а потім всім в утіху
до редакцій їх
приступили невігласи з людей,
які себе посередниками назвали
і дописали, що боги
їх властію нагородили.

Та і не так важливо є для всіх:
чи є Боги чи їх нема,
бо їх присутність у цілому
не є у доказах людських
і все таїною покрито,
чого людина не змогла іще пізнати.
Тому віра в питаннях цих є первинною,
а потім появляється пан Бог
і то для тих, хто вірить в нього...
Інші ж описують свою суть віри

і будують догми і канони
про свого Бога істини і плоті,
бо в цілому таких ось вір
у самогіпнозі, у самонавіюваннях,
у надіях і мріях тих,
яких сягає ум кожної людини
розвелось в середовищі людським
досить таки багато.

То вибираючи ту чи іншу віру,
ми приймаємо і ті
традиції релігійні,
які дають нам відповіді
у кожному житті:
як появилася людина на Землі,
яка її роль у світобудові цій,
для чого ми жили
і слід який залишити змогли,
як нам облаштувати всім
відносини з людьми
та і зі всім живим
у цьому світі???

Тому в питаннях віри
ми можемо вибирати
кожен свободу дій,
чи покластися на долю,
або погодитися в усьому
із законами й канонами
націй і держав,
сект різних

і традицій релігійних.
І скажемо відверто,
що кожен своє життя будує сам
з тими правилами,
які підходять нам,
які є прийнятними для нас,
або ми беремо їх у інших...
Тому такі різні люди в діях,
бо у кожного свій мирок,
своя віра й вибір,
в яких вони можуть бути
задоволені більш-менш усім,
чи розчаровані в житті
і на інших бути злі.

Тому хитання ось такі,
які і відповідають психиці людини,
якими вона і бачить навколо себе
речі й дії світу
і сама робить вибір,
який дає полегшення психічне,
і, ніби, розуміння місії своєї,
у виборі звільнившись і відмовившись
від певних правил і традицій,
а далі...,
а далі ніхто не зна,
чи є той сіухвилинний вибір
правильним у житті –
то і це можливо знати
тільки тій людині,
яка й зробила вибір,

заставляючи людину кожен раз
жити у тривозі;
а тривога нас нервує
і людина в помилках своїх
почина приймати страх,
втрачаючи довіру до тієї віри,
в якій перебувала певний час.

То життя і є той Бог
у своїх і наших
позитивах і негативах,
бо життя є джерелом тих благ
і життя є джерелом руїн і зла.
То, мабуть, і в цьому суть:
все, що ми беремо у життя свої,
то воно і визначає у цілому
наш вибір
і той психічний стан єства,
в якому жити тільки ми і здатні.
Бо життя показує не раз,
що в кожному предметі чи події,
ми отримуємо зло й добро,
щастя і ненависть одночасно,
але ж усі чомусь
бажають щастя і добра,
одні, щоб виділитися з юрби;
інші, щоб ділитися якостями цими.

Вкравши у когось,
то ми собі придбали
і маєм задоволення від того,

а той, у кого вкрали, плаче,
бо обіднів і зло в собі готує
для боротьби, для війн...
і все це із-за предмета одного.
То в чому ж позитив,
то в чому суть вибору в житті,
то в чому зміст віри,
то в чому вознесення богів,
які ідуть із ними???

І як би людина не крутила
думками, словами і ділами,
то має визнати, як факт,
що є у світі енергії добра і зла,
з якими людина пов'язує свої життя.
То й сама людина тілом
є певним видом енергії на Землі,
та і ум людський в думках і словах
є генератором енергій сильним,
а Душа людська,
яка зв'язок тримає
з людським тілом і умом,
а також зі всесвітнім енергії джерелом,
то і це наука утвердила,
та і чуйна людина здатна відчувати,
здатна розуміти Душу і її мову
у підказках речей і подій,
у підказках хвороб тілесних.

П Л А Ч - 2

Що твориться у світі,
що робить рід людський
на Землі
і у власному болоті?

Ми бачимо регрес відкритий
в устремлінні до Знань людини,
бо цей потік брудний
інформацій звабливих
так засмоктав людину,
що вона не хоче вже тепер
ні інформацій
і ні тим паче знань,
хоча вона ніби
й прагматичні цілі
відображує в житті,
але сам процес усвоєння її
на творіння не залишає
нам часу...

А почалося все із садочків,
шкіл і вузів
де «навчальні і розвиваючі» програми
напичкані інформаціями,
які тупо заставляють вчителі
запам'ятовувати слово в слово
і по цьому показнику виставляють бали,
а в інформаціях отих
нема передумов до пізнання
себе і світу –

діти навіть вже не знають,
що таке любов
і з чого виготовляють хліб,
бо суспільство все
напичкано закінченим продуктом:
для чого думати молодій людині,
як росте на прилавку та хлібина,
чи та стопка пластмасових штанів,
чи той пакет, що має назву:
«молоко» чи «паштет м'ясний».

То про які передумови може іти річ
в устремлінні молодих людей
до наукових відкриттів,
чи в пізнаванні страждань Душі...
Чи здатна молода людина
пізнавати сенс життя,
чи може вона розуміти
свою роль на цій Землі,
чи відчувати зможе
наявність енергій добрих, а чи злих.
Вона уже не шукає розради для Душі
в традиціях релігійних,
бо там відсутні відповіді для них.
Тому вони і Творця сприймають,
нібито якусь дрібницю:
на кшталт – підвищення зарплати.
То маємо усвідомити усі,
що час прийшов зробити вибір
всім прихильникам будь яких вір,
що існує Творець на світі –
і він Один

у тих якостях позитивних,
на яких людство має об'єднатись
і зрозуміти суть негативу,
якому нас навчають
і ми готові його брати,
то і тут розуміти людина має,
що вона сама у цьому дати раду має.
Засвідчуємо все ж,
що шукачів позитиву вистачає,
та по навченості минулій,
вони по інерції мнимій
її шукають у церквах,
а там поділ на своїх богів, пророків,
там поділ питань і людських пороків,
там відсутні відчуття
джерел духовних –
і саме цим і тією
суспільною брехнею
ми відштовхуємо шукачів,
які відчули перший поклик у собі
для пошуків відповідей на питання ці.

Для чого пізнавати їм
технологію життя,
для чого їм шукати
роботу для Душі:
сів за комп'ютер –
і всі проблеми рішилися умить,
а там посмоктавши каву,
пожувавши вічний чипс,
то так ми в сім'ї молодих людей привчаєм
жити на батькову зарплату,

а далі вони і їх діти
дозволяють собі животіти
на їх пенсії і цим...,
та ще в добавок держава
субсидії практикує.
То так ці покоління два
заклали фундамент психологічний,
приймавши у свої життя
ідеологію споживацьку
і у флегматичному спокої
ковтнувши небезпечний
наркотик віртуальний –
інтернет всесвітній,
який має все в собі,
для зомбування умів людських
і відключення в цілому
у вирішенні потреб життєвих.
Сьогодні сміло констатуємо усі.
що вже сформований прошарок людства,
який прийняв статус чистих споживачів;
інший прошарок ще живий
у мріях і надіях:
хоча би для дітей...
і діями такими
біороботами ходячими стають.

І лиш на верх суспільства виходять ті,
які не зупились у пізнаннях,
в шуканні Знань
для полегшення життя людського
як такого,
то незабарився результат –

незатребуваним став ум
і фізична сила відійшла
на третій план...
Для ума знайшли забаву у ПК,
а для рук чи язика
дали забаву іншу:
старикам пансіонати,
а чуть молодшим інтернати,
а ті, які є всередині
уміють на дивані посидіти...
... і так уже тупіють,
що нічого від життя не воліють.
З цього й констатуємо,
що в житті молодих людей
нема потреб у застосуванні
фундаментальних знань,
які збирались мудрим людством,
нема відчуття потреби
бути шукачем джерела життя,
а цим людство досить сильно
звучило коло тих,
кому наснага творча
є до серця і Душі.

Вони й продовжать прогрес науки
продовжать пізнання джерела життя,
а інші несвідомо «підсіли»
на наркотик бездумного виживання.
Людина цим в прогресії деградує
і недалекий отой час,
коли людина у деградації такій

стане піском сухим,
але в проміжку оцім
загубить ноутбуки,
стане овечим стадом
і виїсть-вип'є у лихоманці до життя
в дорозі до пророчої прірви усе,
посипавшись піском,
бо навіть ум свій втратить
і віддасться на поталу лихого пастуха,
бо цей пастух у мнимості своїй
рішив уже давно,
що настав вже час
різними способами,
їдою і сварою
знищувати нас,
як нібито баласт,
який вже слід
викидати за борт життя земного,
спасаючи продуктивну масу.

Хоча іще спасенні будуть ті,
які знатимуть джерело життя потайки.
Ось така невтішная картина
майбуття людини і Землі.
На даний час ще не визрів
духовний осередок з тих,
хто залишитись зможе
для продовження життя
в цивілізації наступній.

Цьому ж для них є перешкодою значимою,
ті бездарності керівництва і вождів,
які оглупляють людську масу,
програмами псевдонауковими і ЗМІ
хоча споживацьке мислення і дія
основною масою вже заволоділа.
Для цього в підсобниках у них
є церкви і інші доми молитви
за певну автономію і пільги,
то вони в прислугу сатані
мінюють і рихтують тексти
книг святих,
бо керівництво всіх
організацій релігійних
є по суті тайно чи наяву
політиками нашого суспільства.

Вони укупі в своїх діях
є однаковими по суті:
одні під гімнами, гербами і прапорами,
другії під книгами «святими» і хрестами,
об'єднавшись на історії минулій,
возвівши для зразка і поклоніння
сонм святих, уривки віршів і ікони,
вождів, томи історій і їх портрети,
хоча істинні святі
за себе і від Духа
скажуть усе самі
і зовсім не публічно.

Тому то політики лихі
так пильно бережуть свої структури
і не відкинуть можливостей користі
через збереження постійної напруги
на людські уми,
щоб їх тримати у страху
і в рамках усталених відносин
для подальших пограбувань
з позицій сучасних ідеологій.
Бо сильні пишуть історії народів,
але ж історія – це зрада й війни
і тільки люди духовності святої
є оберігачами джерел життя.

Сила ж має корені глибокі
у воїнстві й насиллі,
але й безсилих і безвольних
на Землі є тьма.
Переможці завжди
пишуть історії всього людства
під свій світогляд, традиції,
закони і канони.
Та біда людства в тому,
що де сила є,
то там мудрості нема,
бо там де сила,
то там насилля,
то там нема правди,
злагоди і миру.

Дуже хотіли б ми,
щоб участь ця нас минувала
і люди в праці й спорті
і здоровому способі життя
пізнавали значимість руху й дії
у збереженні життя,
а устремління до Знань
збільшувало б можливості людини
в прийнятті праці у творінні
для побудови якості буття
з розумінням покликання свого
в цей світ Природи
і в цивілізацію людську.

Та навіть на такому підйомі
розвитку науки, виробництва
і сучасних технологій,
людина у своїх бажаннях,
мріях і надіях
хотіла вже не раз
отримувати різні блага
на Землі і далі
без особливих зусиль і витрат.
То саме суть такого устремління
відриває людину від духовного коріння.
Людина утверджується в можливостях своїх
і цим втрачає будь які
моральні орієнтири,
а в результаті:
самознищує себе і собі подібних.

Тому, якщо у нас ще є час –
і він свідчить саме так,
що людина в цьому підійшла
граничної межі,
то слід усвідомити якраз,
що людство у цілому,
та і кожен з нас,
може і вже вміє
виправити невігластво своє
доброю і красою,
милосердям і любов'ю.

Добродіяльні й миротворці
завжди тчуть
основи нашого життя
духовністю земною.
Духовність у кожному із нас
все таки росте
з доброти і правди,
з милосердя і любові,
як і суспільство наше
виростає в цілому.
І таких людей єднають
духовні течії енергій
і невидимі струмки,
а зовсім не ті
церкви, капища...,
бо тільки усі ми в собі
ростимо духовнії скарби,
якими і створюємо ми
той життєвий простір,

який і звемо всі
Отець-Творець чи Дух святий

І так, ми перед вибором постали,
і маємо свідомо в нього йти...
та невіглас скаже всім,
що людина все своє життя,
з народження до смерті
робить вибір і не раз,
а щомиті,
але все питання в тому,
що вибори ці несвідомі
і людина, ступивши крок,
не бажає приймати наслідків
виборів таких.
А суть вибору така:
сам по совісті живи
і не нашкодь нікому –
тоді це чесно і справедливо.

Бо істинний шукач вибирає
у житті саме те,
яким є сам по суті,
а не по тому,
яким ми є самі зовні,
чи як про нас говорять люди,
чи те, яким нам хочеться
постати перед ними.

Кожен вибирає по собі
усе із зовнішнього світу,

чи приймає умом своїм
у догодження усім,
щоб інші бачили у нас саме те,
що ум склав про себе
за зразок від вимог суспільних.
А добре було б те,
якби ми вибрали по своїй суті,
якби вибрали і прийняли
усе як є,
і у ньому свідомо пошукали
позитиви і негативи:
позитив прийнявши за орієнтир,
а негатив, як підказку життєву
і тут його зуміли б поміняти
на певну добру якість,
або відмовилися б робити
ті поступки свої,
які цей негатив
в життя наше привели.

Тому і не дивно,
як складається життя,
бо саме вибір тут є визначальним –
чи то від Душі, чи від ума.
Кожен вибирає по собі і для себе
жінку-чоловіка, ту чи іншу дію,
або відмову від них самих,
бо вибором ми формуємо
свою прижиттєву дорогу,
яка є наяву з днів минулих
і ті абрисы, які видимі сьогодні,

і ту дорогу,
яка вже будується у мріях і надіях.

Саме так ми вибираємо усі:
собі професії і матеріальні статки,
проблеми і болячки,
релігії і партії в житті.
Водночас цим ми вибираємо самі собі
творчий шлях чи службу,
або й рабський статус –
і все це по собі:
у служінні Дияволу,
чи у довірі Богу
світла і добра.

І плачем ми не випадково,
і кличемо усіх життя пізнавати
в дрібничках маленьких
і в справах знакових,
бо кожне життя,
неначе в павука:
все будуємо павутину –
свої нитки-дороги
і з висоти дивимося на інших,
або знизу на ту здобич,
яка зваблює тим,
що у висоті ширяє,
а павутина є тонка річ
і вразлива в оточенні мирським
особливо для самовдоволених,
самозалюбованих собою,

бо життя людське
завжди на висоті є
і має здатність кожну мить
занапаститися, або впасти
від наших дій лихих.

Для прикладу простого
подивімося зі сторони
на будь які людські дії,
бо починаються вони
із балачки із собі подібним,
або збирається цілий гурт,
то там гірка розмова часто
наповнює зміст балачок отих.
У кожного болить Душа
і ум хоче поговорити,
розповісти, поспівдатися душею
в розмові із братами
про проблеми й негаразди прижиттєві
у сім'ї, із дітьми і на роботі –
і так почне один, підтримає другий,
а слова у цій мові
чогось одні і ті ж:
життя важке, люди злі ...,
то деколи питаємо їх,
як оце і тут усіх:
ви всі бачите зло...,
а чого?,
бо самі злими є по суті.

І тут повторення не оминуть,
що в інших ми бачимо прояви саме ті,
якими ми є самі по змісту й суті,
то почуймо цю підказку всі
і приймімо у життя свої,
коли нас проблеми обсідають,
або й щасливими себе ми відчуваєм,
то знаймо люди, знаймо,
що люди й світ завжди
відображають наш стан в цілому,
то і починаймо із себе,
із своєї злості й гніву,
то вся ця ненависть мене
і це дасть нам нові бажання
щось позитивнеє творити.

А в розмові із собою,
чи в бесідах із другом чи кумою
спитаймо себе, спитаймо їх:
чи ми самі сьогодні, або вчора,
що доброго сотворив кожен з нас
навіть у малесеньких дрібничках,
які посильними є для нас
і ми у діях цих
є незалежними ні від кого –
чи дійсно ми встаємо рано
з дружиною своєю,
допомагаючи одне одному
зібратись у настрої хорошім на роботу,
діточок підготувати на цілий день,
і все на позитиві,
і все у діях помічних.

Берімо віник і підметімо сміття,
протрімо кухню і прихожу,
понюхаймо як смачно пахне їжа
і про це скажімо своїй дружині.
Діткам почистимо взуття,
перегляньмо шкільну сумку,
а там, нібито між іншим,
полюбуймося біля них,
дивлячись на їх сплячих,
побажаймо щастя діточкам своїм
в собі, або і наяву.
Коли вже встали,
то разом помиймо руки,
бо ці спільні дії
додають впевненість дитині,
а якщо іще мала дитина,
то візьмімо і пригорнімо
те маленьке тепле тіло,
поцілуймо в щічку, попестімо,
до жінки із дитиною підійдімо
і гляньмо на неї так щасливо і привітно.
Гуртом сідаймо до сніданку,
похвалімо за смачнії страви
і навіть тоді,
коли вони таким не є насправді,
бо ці слова завтра, через день
в реальності зроблять свої дива
і їжа дійсно буде вже смачною,
бо вона приготовлена з любов'ю,
яку ми і плекали спільно
в отаких підготовчих діях.

Хай це кожен раз
творінням нового буде
і творімо його уміло,
щоб життя день при дні
будувалося все краще
нами і для всіх,
тоді побачим результати
успіхів таких.

Ось із таких приємних справ
складається доброта й любов
у сім'ї щодня,
то так і на роботі ми чинімо
і про ці зміни говорить почнімо,
то ці розмови-балачки
окрасяться позитивом,
то тут і поради появляться до ладу
до тих проблем-негарздів
і ми у настрої такому
усі їх вирішимо помалу
і цим
зможемо себе і світ змінити.
Починаймо із себе світ міняти,
то цим
і простір свій життєвий зміним –
зникне з думок і слів
злоба і гнів,
зникне втома,
бо життєві тяжкості
почнуть вирішуватися помаленьку
і прийде той час,

коли ми скажемо собі і людям,
скажемо подяки слова великі
і Отцю-Творцю,
бо і ми відчуємо усім еством своїм,
що ніби нас хтось наповнювати став
здоров'ям, силою й хотіннями простими
в кожному дріб'язковім ділі,
та і в справах більш значимих

Повчальним штрих є в діалогах оцих
і повчання буде прийняте кожним,
якщо воно знайомим уже є
і приносить приємність для Душі,
бо це і є знайомство з істинами тими,
які є в частинках текстів цих.
Хоча і в них є помилки
філософів таких,
чи шлях є хибним
у пошуках життєвих істин,
але в усьому цьому є наш вибір
і в ньому наше щастя чи ціна:
щастя є свідченням світлої дороги,
а ціна є свідченням того,
що ми себе самі і люди прийняли
не як індивіда, а як звичайну річ,
яка має вагу суспільну
і ціну доцільну.

Не всі є святими,
не всі є лікарями, які працюють лікарями,
не всі є вчителями, які ними стали,

не всі є пекарями, хоча хліб печуть багато з нас,
не всі є мами, хоча народжують майже всі –
і досить добре є,
коли людина розуміє це,
добре є і те,
коли хвороба тіла, чи інша біда
приводить нас до такого розуміння.

Бо не залежить від людини однієї
наявність енергій світових,
бо не залежить від людини однієї
в країні суспільний устрій у цілому
і визнавати має кожен у житті,
що є щось таке
у нас і навколо –
чи то є БОГ-Творець,
чи то є наш Диявол прижиттєвий,
які і визначають шлях частково
і впливають на наші рішення такі,
яким схиляємо ми голови свої
в роках зрілих
і головах посивілих.

Не думаймо у негативі,
щоб комусь зробить погане,
що дії наші плодять неважний результат,
бо за думками ось такими
іде занепад духу в нас
і тіло наше починає вже хворіти,
то це є знак,
що ми спосіб життя маємо змінити.

Не впадаймо в розпач і тугу,
бо ми іще живі,
то це іще не пізно
почати поступи в позитив
і цим зупинку зробим негативу,
та і свою душу не залишимо
нащадкам з осадом таким.

Тому і плачі ці,
які в проханнях зріли,
що саме ми, усі,
маємо позитив
у всіх справах починати,
то діями такими
виростимо в середовищі нашім
тих людей-керівників і енергій тих,
які і будуть здатні
життя на краще поміняти.
Хоча мораль суспільна
облаштована так,
як і життя у лісі,
що здорове дерево
буря валить,
а то й людина для потреб
все ж краще вибирає,
а коряк живе і далі,
бо він в собі має усе те,
що його життя охороняє.
Однак, не коряк
ліс формує
своїм насінням,

короною і листям,
бо красивий ліс
є здоровим у собі
і цим до себе
інших притягає,
формує в просторі позитив,
яким ми й живі ще понині.

Але чи зможемо ми
зрушити із місця,
бо до того скигнить
тільки й можемо,
та й чекати звикли,
що нас хтось підштовхне,
як ту собаку,
що лягла
на цвях гостренький –
їй і дійсно що болить,
та і то настільки,
щоб поскилити на ньому,
як причині,
бо воно по суті
ще не так і болить,
щоб спонукало встати.
І всі вже звикли
до скигнення такого,
що не звертають на те уваги
і кожен займається своїм ділом:
один краде, інший спить;
один будує, другий усе руйнує,
а в основній масі люди

тільки й роблять те,
що плачуть у жилетку,
чи ображаються на життя,
то це і є їх все те,
на що вони і здатні.

А наші скиглення і плачі
є свідченням того,
що нам іще так сильно не болять,
щоб ми змогли зрушити із місця,
щоб задуматися над тим,
де і як шукати порятунку,
нібито від проблем і біди,
то скажемо і кажемо й ми,
як дописувач цих слів,
щоб всі узріли й зрозуміли
суть балачок цих пустих,
тих образ і плачів,
бо усвідомити нам слід усім,
що зміни лиш там бувають,
де їх розуміють і рішають.
А хтось від цих проблем утік
далеко, за кордон,
і вирішує свої проблеми
й лагодить життя в усьому.
Багато з тих, хто лишився –
скиглять далі,
а інші слухають ці плачі,
і збайдужіли...,
або теж підплакувати почали.

Якщо людина зможе
зрозуміти суть оцю,
то вона і своє життя
по іншому будує.
То починаймо люди добрі і плохі
добротою й милістю світ міняти.

І ми на вас люди уповаємо,
і часто в цьому повторяємося,
але все благаємо:
схаменімося люди всі
і перестаньмо образу й зло плодити,
а берімося в усьому доброту творити,
то цим і будемо усі
довго в щасті жити.
Щоб щасливо і з любов'ю,
довго і при здоров'ї
нам у цьому світі
всім прожити,
то треба всіх любити,
з людьми й природою дружити
і помисли мати чисті,
і в справах бути добродіяльними,
і з совістю і справедливістю
звіряти поступи свої.

Світ відкривається усім
і настільки наскільки ми до того здатні,
щоб бачити його у різнобарв'ї,
щоб бачити його красу й багатство,
щоб відчувати його й своє щастя,

щоб пізнавати любові усі філіграні,
щоб у нас милосердя розцвітало,
щоб ми жили у благоді і без напасті,
та він іще дає нам наснагу жити
і саме те творити,
бо ми можливості маємо такі,
щоб всім єством відчувати,
що Творець залюбований є нами.

Не все так просто в нашому умі
і не назавжди,
бо в істинному житті
все завжди просто,
коли щасливі ми.
Почнімо з однієї якості життя,
то й інші будуть тут як тут,
бо порізну вони не ходять.
А якщо ми зрозуміли хоч одну,
то і до інших ми шлях цим пізнали,
бо радість в нас зростає
з кожним прийняттям...,
а там і роздаровування попливуть
до тих і до всіх,
хто потребу в них має.

Доброти-радісті-щастя-і любові
усім і вся на життєві роки всі,
бо саме ці якості духовні
і є той шлях і путь,
до якого нас життя ведуть.
Благодаримо за побажання

і ми приймаємо їх
для усієї спільноти людства,
бо воно потребує доброго слова,
але сором нам,
що люди
в багатьох випадках ще чекають,
а слід кожному із нас
сказати скрізь і всюди,
починаючи із себе:
«Доброго дня Вам, люди!».

А як приємно і тепло,
коли ми навчилися
говорити щиро
і бажати легенько:
«Доброго дня!»,
і люди розцвітали
в міміці й емоціях своїх,
прискорювався крок,
що віддалявся.
..., а як приємно нам
спостерігати за змінами такими,
які люди понесли у новому стані
до людей, додому чи на роботу,
або й усьому й тим,
кого іще зустрінуть у дорозі
і цю енергію приємності простої
подарують просто так
від стану єства свого.
То скажімо собі
і цим людям,

які читають ці рядки:
«Які ці слова прекрасні,
і які вони нам усім є помічні».

То у такому монолозі
своїх думок ростучих,
подякуймо Творцю-Отцю
і Духові світла і добра,
що ми пізнати зуміли
секрет маленький до доброти...
А це є тільки крок маленький,
початий з правої ноги...
То скільки кроків у житті
людина здатна їх зробити...?
То й робімо,
то й творімо,
бо це є крок у п'ятий вимір
у Всесвіті оцім...
Бо нема країв у бажаннях,
нема границь у розцвіті талантів...,
а тільки множаться якості оці,
з яких росте людська подоба,
приносячи у світ природи
красоту і доброту
про впевненість у правильності шляху,
яким ми інших у житті ведем.

Бо слова у віршах і наяву
несуть енергію приємну
і відчуття душевні від цих слів
запалюють вогонь благий у Душі,

який і освітлює іншим шлях
у чистоті людських відносин.
Несімо благодать таку
до завершення життя
і возродиться Духовність
повторно
вже на інших рівнях
у правнуках тілесних.
Несімо чисто і велично,
ці якості Духовні
і найперш за все –
тепле слово й чисте.

ПО ДІЛ

Людство у всі віки
ділилося в собі
на сильних і слабких,
на добрих і на злих,
на хитрих і духовних,
на розумних і дурних,
починаючи із сім'ї,
родини, роду,
націй і народів
в обумовленні
місця проживання
чи роботи,
по способу діяльності
і придатності до неї.

І лиш потім,
обумовленість оця,
набрала форм організаційних
в особах тих,
хто став вождем,
керівником, чи королем,
які, як і всі знали й відчували те,
що над ними і у них
щось є таке,
яке впливало
на їх дії в результаті,
на їх поведінку у цілому,
але вожді стали відчувати,
що мають здатність
на собі подібних,
із статусу свого, впливати.

На основі цього
і таких різних інтересів
вожді і іже,
завжди свої дії,
бажали облаштувати їх
у прив'язці до основ
енергій невідомих
Всесвіту цього
і для збереження
своїх позицій за собою.

Такі потреби вже назріли
і визріли в суспільстві,
які й дали начало

формувати звички і традиції,
обумовлюючи їх
в філософській ідеї
і певні правила поведінки.
Ось таке було начало
ваги людського слова
і воно збережено понині
в тих же началах зародкових.

Про це знають всі,
та людина в страсті
записала ці слова у книги,
затвердивши наглядачів,
за вагомістю цього слова.
Так були обумовлені
невідомі дії у божествах,
в ідолах, а потім у церквах,
виписано канони і закони
цих правил поведінки
на підґрунті начал духовних,
а потім в утаємниченість таку
записали суспільно-корисливу
ідею, як мету.
Хоча віддаймо по честь і шану,
тій чистоті і правді,
які були закладені у них,
про що свідчать факти,
описані дослідниками давнини,
а вони...,
змішавши з історією,
релігію й культ-ура(у),

закріплюючи постійно
в поділах нових,
в назвах інших,
та все ж на основах тих старих.

Класичним і уже матричним
суспільством визнано свій поділ
з прадавньої Індії, старої,
який поширився по світу,
який в своїй основі
збережений і тепер –
це поділ кастовий
від змісту
й обумовленості суті:
виокремлений, чистий.
І виокремлений він тими,
хто виокремити зумів
і хто цю виокремленість міг
контролювати, в так званій чистоті,
поділу такого.
Тут обумовлено було
ряд обмежень і саму закритість
таких от кастових груп
для виконання усіма
цих функцій спеціально-соціальних
в облаштуванні начал державних
з її потребами ієрархій,
і нібито, закріплених законодавчо
з дозволу богів.

Брахмани – це жреці, духівники,
політики і вчителі;
кштарії – воїни, чиновники малі;
вайша – землероби, торговці,
ремісники, фінанси, банки;
шудри – це безправні землероби,
жебраки і наймити –
ось такий в основі поділ був,
хоча відгалужень мав доволі
кожен гурт.
Кастове (поділене)
розмежування між людьми
було і є завжди –
описане, або й не писане,
яке переслідувало інтереси тих,
хто на цьому поділі мав певний зиск
і вищі ступеневі позиції
цієї суспільної драбини.

Такий чи інший він по суті був і є
поділ у суспільстві між людьми
з тими функціями суспільства
і інтересів тих,
хто стоїть на вершині
суспільної драбини.
Сьогодні вже нема
у групах цих
виокремленості такої,
зате є безлад в Душах і умах,
та і в суспільстві у цілому –
стільки партій, урядів, держав,

професій виробничих
і релігійних відокремлень,
що й люди загубились у власній суєті,
і Бог їх, і Диявол їх не здатні
навести серед них
сякий такий лад,
справедливість, чесність,
бо до того доділились
і довіднімалися у всьому,
що вже ліньки із ідеї споживання
щось примножувати і додавати,
лиш одне прийнятне людям цим –
зійти гуртом у прірву погибелі своєї.

ВОЇНИ

Частина сім'ї чи роду,
нації, народу
у державі кожній
отримувала Дух-Воїна завжди
задля захисту й оборони
цієї їх спільноти.
А вже їх місія у цьому
була і має бути –
честь (чистота) і справедливість
в якостях духовних.

На цих двох началах Духа
міць воїнства плекають,
наповнюючи милосердям й гідністю

воїнства такого,
щоб задля користі чи у злобі
нікого не ранили і не вбити.
Бо споконвіків і завжди
Дух воїнства є непереможним,
саме завдяки якостям таким,
бо Дух воїнства, окрім усього,
народ плекає в доброчесності,
благості й любові.

Дух воїна такий,
наче криця, чистий
і вони вважали у бою,
що побідили в герці,
коли супротивник вже
на землі лежав,
бо цим Дух-воїна
був зламаним уже
в противника його.

Інший приклад нам відомий,
яких було чимало
у всі віки
між народами земними,
що конфлікт між ними
рішало воїнство у полі
на межі держав таких
і там визначали питання ті,
які причиною протистояння стали,
вибираючи двох воїнів,
які на герць ставали,

де один чи інший збороти мав,
чи скинути з коня на землю
і цим поразка визнавалась,
і за цим переговори йшли,
розбираючи суть конфлікту,
бо тут шукали їх причину
гідно, чесно й справедливо,
не принижуючи нікого.
А рішення були від якостей духовних
того чи іншого народу
і справедливість рішень
визначалася в народів
через воїнство духовне.

Такими були воїни-князі,
а потім полководці,
які життя воїна берегли,
настільки те могли.
Бій не починали у селі,
чи на буйній ниві,
бо життя і хліб вони цінили
і навіть шкоду матеріальну
старались возмістити.
Не робили оборонні рубежі
в селі чи місті,
чи на об'єктах стратегічних,
бо поважали працю трударя,
який був для них кормильцем
і так поступали востаннє
у цій другій Світовій війні
старі полководці.

І такий підхід Духа-воїна
живильним був у справедливості
і в мирний час між людьми.

А Дух захисника й оборонця
воїнство стяжало
не одним життям,
а віками,
бо як і все живе,
то воно теж хоче жити
і хоче втримати в собі
ці енергії життя,
починаючи з найдрібніших,
які є живими на Землі.

То так, як і в природі
вчені поділили все
за подібністю у проявах життєвих,
за способом розмноження,
за подібністю у листі і стеблі,
за вмінням виживати
в різних кліматичних зонах –
то їх представникам дала людина
всім обумовлені наймення.
То так і себе віднесла
по признаках оцих сукупних
до ссавців у роді.

Тому у кожному роді
є різні представники
у збагаченні життя їх

в тому розмаїтті:
хто красу собою носить,
хто миротворцем є,
хто для інших енергію життя несе,
а хто є охоронцем роду.

То так і рід людський
має воїнів родити і ростити
по духові й талантах,
дбати про їх здоров'я
і умови проживання,
дбати про навчання
і забезпечення усім,
що потрібно воїнові по духу
і покликанню його
для охорони й оборони роду.

А війни були завжди
на основі гніву, зла,
які родилися в суспільстві
від невмілого керівництва
і ця хвороба гниття
завжди, як у риби голова
гнисти починала з голови.
Тому такі керівники
не бажали воїнства у себе,
яке вишколювало у собі
якості духовні
і досить часто винаймало
за гроші, хліб, штани
найманців убивць,

або створювало умови
для деградації воїнської касты,
і найперш, з їх керівництва
в продажництві і зрадах...

А тепер продовжим цих два слова
про сьогоднішню злобу і бажання вбити,
що соромно й писати такі слова для всіх –
та напишем...,
щоб і вони сором мали,
бо рішаючи сімейні, чи будь які проблеми,
ми не шукаємо їх причин
кожен у собі при переговорах,
а кулаками, а ще більш ногами.
Впав противник...,
бо його зловили
і гуртом на одного
на землю повалили,
б'ють по голові ногами
і в інші органи тіла,
які є важливими для життя.
Та в злобі,
та ще й п'яні
добивають безсовісні такі
до бездихання у тілі...

То тепер так і у війнах
крадькома і спідтишка
народи цілі
знищувати навчили;
війну у жах перетворили

і ці видовищні вбивства
учасникам і всім через ЗМІ,
журнали і романи в книгах
возносити стали, як геройства,
як життєвий спосіб
вирішувати проблеми.
А воїни такі
почали й додому нести:
в сім'ї, в села і міста,
на роботу і в інші людні місця
з такими поламаними душами,
яких покалічила війна
і ми із вами
піддакуваннями такими
і піснями-молитвами.

Вони вмирили,
вони смерті дивилися ув вічі,
вони бачили,
як вона чигає поміж ними...
і вони ж розуміти стали,
що надарма свої життя віддають,
бо війни ці
є зовсім не за справедливість,
а спеціально для розгортання вбивств
тут на полі і там удома...
для наплодження жаху
й страху на Землі
по зговору таємному
між політиками проклятими,
а люди ставали лиш гарматним м'ясом
і видовищем публічним.

Життя спеціально забирають,
аби інших тримати у покорі,
а тих,
які ішли в атаку чи на барикади
теж по зговору політиків –
убивали, ловили по хатах...,
щоб «рішати» свої питання,
бо таких воїнів гідних
і справедливих вони бояться...
... і вбивали під приводом
війн надуманих ними,
або й просто так ...
снайперами, епідеміями грипу,
їжею шкідливою...,
ламаючи психічно
в суспільних жорнах
і відносинах жебрацьких,
даючи мінімум грошей
для виживання,
а самі іздала говорили «фас»
через ЗМІ
і запалюючи бажання гнилі
не з людських потреб,
а з хтивості
і примарної можливості
пожити в розкоші й багатстві....
Не дадуть політики воїну збагатитись,
бо поділ невидимий є в тих кастах,
та і він розуміє все,
що не для цього він живе,
спонукаючим до смерті тут він є,
чи у війні надуманій, мнимій.

Політики й сьогодні каяття не мають
і все роблять на Землі,
аби Дух-воїна затоптати,
шантажувати чи купити,
давши в руки зброю,
медалі і героями прозвали
за жалюгідне вбивство,
чи за зламане «воїнство» таке.
Ось приклади такі
і виховують суспільний Дух
воїнства такого...,
то іще раз питаємо публічно:
«Чи це Дух-воїна у них,
чи це звичайні вбивці в уніформі???»

То це вже не Воїн-Дух.
Це вже бізнесмен
і це є його робота,
за якість якої і платять ті гроші:
скільки убив,
скільки скальпів зняв,
але такі злочинства
є незахищеними Духом
і ці енергії для вбивці
вводять їх в потоки
вимирання роду –
народу і його Духу.
Ось у чому суть і зміст
воїнства такого
і його народу.

Згадаймо Чингіз-хана,
Олександра з Македонії
і таких було чимало –
то де вони і їх народи...?

Чи можемо ми сказати на сьогодні,
що Духом сильна Україна,
що Воїн-Дух живе в уніформі,
що Він блюде честь народу,
що Він є там, де гине за справедливість,
чи Він гідний є Доброти й творіння,
чи Він є здоровим тілом і душею,
чи Він радість у житті має,
чи Він знає, кого і що захищає,
чи він є будівничим Миру,
Злагоди й Спокою,
чи Він діток родить в окопах,
чи Він з Любові там опинився,
чи Дух його туди покликав,
чи для цього йому Творець життя дав.

А, може, фінансова скрута
його туди загнала,
хоча й за ті дрібні гроші,
а, може, його туди покликав
Дух-Убивці, щоб енергію зла звільнити,
а, може, йому таке життя жебрацьке
остогидло і він бажає бути вбитим,
аніж ось так животіти –
ні то живий, ні то Душа без тіла,
а, може, він надію мав

з обіцянок керівництва
і готовий є для жінки і діток
життя віддати,
аби лиш квартиру мати,
чи хоча б додому ногами
попідтинню не брести,
а пільгу мати для проїзду,
а, може, він має жадібну мету,
щоб щось у когось забрати
з хати, або вкрасти
в діточок, або вдови
під шумок «війни»,
або з автоматом у руках
стати Наполеоном в очах своїх
і отих начальників і бариг
заставити поплазувати
на пунктах пропускних
і принизити їх людську подобу,
бо дома вони із ним,
з його батьками так чинили...

То де тут ДУХ-ВОЇНА може бути
І на чому він міг зрости...?
Чи, може, він на війну
пішов міцний Духом
з домівочки своєї,
чи Батьківщина гідність йому
людську прививала,
чи керівництво військове їх навчало
життя зберегти своє,
чи дало ази військові

у поводженні зі зброєю,
чи дбає це керівництво
про виконання своїх обіцянок
перед ними і батьками
після повернення із зони –
чи подбали про їх психічний стан
в сім'ї, по місцю проживання;
чи є для них умови в реалізації себе
в цивільній справі.

А воїнство це вже сила,
яка в собі таїть насилля
і тому мудрі правителі завжди
укріпляли воїна Духом
і цим берегли якості
честі і справедливості,
які вони в собі несли.

Занепадає нарід Духом,
то таке й воїнство по суті й змісту,
і є таким, як ми із вами...
А ми прозівали ...
і відмовляємось духовність укріпляти,
бо навіть спитавши відкрито будь кого,
що ми робимо для цього?,
то чогось ховають очі,
хоча в газеті чи інтернеті
заледь не б'ють себе у груди
і кричать що є мочі
в голосі своїм,
що вони є патріоти,

що всі навкруги
є їхні вороги...

А ворог той у кожному із нас –
у гніві і брехні,
в гордині й злості,
у жадібності й вигоді,
бо всі люди на Землі
такі ж, як і ми і з вами:
мають діточок маленьких
і батьків стареньких,
мають турботу в сім'ях
і хочуть злагоди і миру,
зарплати гідної в житті
і можливість свої задатки
і таланти реалізувати –
то де ті вороги?,
бо всі ж брати і сестри
по духу й крові.

Не шукаймо ворогів іззовні,
бо вони у нас пустили метастази –
вони подушать нас
у нашому ж лайні...,
то схаменімося усі,
допоки є час і не пізно
плекаймо душеньки свої
і тільки цим ми зможем народити
в середовищі своїм
правителів справедливих
і воїнів таких,

при яких би ми творили,
спокійно відпочивали
і гідне покоління готували
в поступках духовних.

А також просимо усіх:
оберігаймося у стані гніву й злості
гнів і злобу плодити іще більшу;
не біжимо і не закликаймо будь кого вбивати,
бо цим займатись має
наше воїнство справедливе,
виховане нами...

А наша вся біда,
що Духу доброти й любові
ми не хочемо і знати,
не хочемо в себе прийняти,
як основу всього життя,
та й ум цього не хоче
усвідомити в собі
в кожному із нас –
то де і на чому
зродитися може
Дух воїнства такого?

І ми маєм зрозуміти,
що якщо усі злі,
то і воїнство ж таке
і не можна його
і цим словом так назвати,
бо по суті воно вийшло з нас
і готове, як і ми

без розбору і потреби убивати.
Не може воїнство бути інакшим –
воно є вбивцями по своєму психотипу,
бо і ми ж такі,
і ми «допомогли» їм такими стати,
бо ми і є той ґрунт живильний
на якому так ростуть активно
ці прояви негативні,
які ми бачим всюди,
бо і бачення таке
є свідченням того,
що і ми такими є...,
і до того у нас усіх
доброти і радості життя
досить, досить, досить
мало, мало, мало...

Не думаймо собі і в собі,
що вбивши ворога,
чи так людину в злобі,
то ми знищимо діями такими
те зло і гнів,
які були у нас до вбивства,
які і стали причиною конфлікту,
бо і ми в такому злі
відважились на вбивство.
Хоча і сам конфлікт є не випадковим
і зустрів цих енергій злих
зовсім є не випадкова,
а вбиваючи людину,
то цим збільшуємо зло

в рази у собі
і життя від цього не стане краще.
Через те і мучиться убивця
душею, умом і сім'єю усією,
родом і народом, погіршуючи карму,
а зло завжди і споконвіку
погамовувалося справедливістю,
добротою і любов'ю.
Тому то воїнство завжди
на цих якостях духовних
міцним було і непереможним.

Від себе не втечеш,
бо мінятися слід у всьому:
думками, словами і ділами,
та все на краще,
тоді почнуться зміни в нас,
тоді воїнство буде
подібним геть у всьому
на нас...
Розберімося в собі,
тоді й пізнаємо ми воїнів своїх,
бо людина у цілому інших може знати,
коли себе навчиться пізнавати;
тоді і розуміння до нас прийде,
чого від них ми маємо чекати.

ТА Л А Н Т

Кожна людина із зачаття
отримує додаток до життя:
фінансові покриття
для потреб житейських
і задатки чи талант,
які і є джерелом для них.

А здоров'я кожної дитини
є фундамент, отриманим від Творця,
а потім батьки з дітьми
зводять стіни до повноліття.
То так в житті і є,
що оці три складники
дитина вже доросла
бере свідомо у життя своє,
бо вони є основою їх щастя,
благополуччя і любові.

Стан здоров'я потрібно пильнувати,
оберігати від шкідливих впливів,
за тілом доглядати і творить умови,
щоб воно було здоровим.
А от талант...,
то його батькам слід пізнати,
а потім допомогати розвивати
і, будучи дорослою людиною,
то і тут зусилля потрібно прикладати,
щоб цей талант і далі розвивати –
тоді він дасть нам втіху й щастя,

тоді і мудрістю зростатимемо ми,
тоді це і основа для достатків,
тоді це і натхнення
й позитив у всьому,
тоді і негативу позбудемося ми.

То на цьому слові
скажемо усім:
батькам і дітям,
якщо є талант,
то наполегливість проявляймо,
його ростімо й розвиваймо,
бо він здатності великі має
і багато нам допомагає,
допомагає й іншим,
а якщо батьки його не узріли,
то цим вони діточкам своїм
відрізали крила
для польоту у житті
і цим життя занапалили.

ХІБА...?

Хіба у кожного із нас
є в житті правдонька своя?
Ні! Скажемо і ми...,
бо правда все таки –
є для всіх одна,
але бачення її
у багатьох таки різні,

тому може так і бути,
що один предмет,
чи розказана, побачена подія
і сприйметься кожним з нас
з відстороненням ворожим,
чи байдужістю вразливою,
говорячи водночас,
що правда таки гірка.
Тому й наповнюємо часто ми
суть правди описами різними
і приймаємо її неоднозначно
саме по рівню духовності своєї,
чуттям і відчуттям своїм,
з довіри, чи зовнішньої
відштовхуючої дії.

А для цього
опишем бувальщину таку,
щоб зрозуміти її,
хоча би штрих один.

Досить часто один сліпий
приходив в людне місце
і капелюх старенький свій
біля ніг завжди ложив.
Туди ж і листок він клав
із коротеньким текстом
(видно хтось йому його писав
на його ж бідовеє прохання),
бо, мабуть, переконаним він був,
що якщо сам не бачить,

то хтось же є таки зрячий
і прочитає ці слова
в наївності його:
«Я сліпий і допоможіть, будь ласка».
Скільки років він там стояв,
того ніхто не скаже.

Та одного разу інший чоловік,
в задумі йдучи,
на цього сліпого сам наткнувся.
Він хутенько вибачення попросив,
позбирав декілька монет дрібненьких
і одну купюру величаву,
бо сам споткнувшись,
капелюх сліпому перевернув.
Чи то сам в задумі був
у злободенних тих проблемах
і узрівши «заробіток» такий нікчемний,
вишкріб із кишень декілька монет
і сам теж туди поклав,
поповнивши капелюха,
а потім у додачу
текст старий геть замарав,
а на другій стороні листка
інший текст він написав,
лишивши його у капелюсі,
а сам продовжив свій путь тривожний.

Чим займався він цілий день,
того ніхто не зна,
але повертався він додому

все ж маршрутом тим
і побачив наповнений капелюх доверху.
Сліпий же, пізнавши його по кроках,
зупинив –
і спитав його тихенько:
«Що ти написав, які слова?,
бо ще ніколи капелюх мій
не був таким важким».
Той відповів:
«Нічого особливого в тім нема,
бо суть залишилась стара,
а написав я так:
«Зараз весна,
але я не можу бачити її».
А сам, побажавши з Богом бути,
шлях продовжив свій.

То хай коротенька байка ця
усім буде в повчання,
що одна духовна якість
інші у життя приводить.
Ось так правда і доброта
людське щастя творить,
а з них і любов вироста,
яка кожного із нас
до Творця приводить.

ПОДАРУНКИ

Подарункам у житті
кожен досить радий
з нас усіх,
особливо тоді,
коли задоволення
вони нам приносять.

Дарувати – це давати
і давати чисто й щиро
без вигод-користі,
хоча в житті під цим словом
у дії і по суті
по всякому буває.

Подарунки ми даруємо такі,
які, зазвичай, любимо самі,
хоча нам слід обдаровувача знати
і такі йому й речі дарувати
неначе б то собі
по якості і красоті.

А по-дарунки різні є,
хоча результат у них
теж є досить різним,
бо в слові дар,
ми бачим дію дармову,
а не корисливу.

Однак буває у житті,
що в цю прекрасну дію
вкладаємо часто ми
якусь очікувану вигоду,
або й зла бажаєм,
«даруючи» такі речі
в словах, предметах, діях,
розкидаючи собі і всім
енергії злости й гніву.

Тому для розуміння
суті й змісту
подаруночків таких,
ми можемо пізнавати
роздаровувачів і хитрунів.

Одного разу стара людина
по вулиці шкандибала по старечі
і зовсім недоречно
зустріла хуліганів гурт,
які хульними словами
обізвали старість, неміч
в батькові чи братові своєму,
але на здивування їм,
він посмішкою щирою
і дякуваннями їм відповів,
бажав їм щастя і любові...
Здавалось би енергія ця
прислала для захисту старця
прохожого й догожого,
який і захистив людини гідність,

чим здивував себе,
хуліганів і старого,
бо із цього запитав
прохожий старця:
«Ти дякував цим людям злим,
бажав щастя і здоров'я.
Невже в тебе не було страху
і гнів-образу ти не зродив»
«Страху перед життям
я давно уже не маю,
а смерть, то є лиш мить,
а каліцтво лиш той може дати,
хто сам калікою в житті вже є,
але я його не міг прийняти,
бо в моїм єстві
доброта й любов цвіте –
то що я їм міг дати.
А для ясності іще скажу
тобі, милий чоловіче,
коли я прихожу в магазин,
то я там можу витрачати
тільки на ту суму й те,
що в гаманці у мене є.
То так і у взаєминах з людьми,
ми можемо їм те давати,
чим самі багаті
і тим,
чим наповнений наш ум
і на що Душа наша здатна.

ЗАРПЛАТА

Всі у житті хочуть їсти,
всі у житті хочуть хату чи гніздо,
всі хочуть одяганку
до різної погоди
і до різної роботи,
всі хочуть благ матеріальних,
щастя і спокою у Душі,
щоб їх любили...,
але самі...
досить таки часто
не хочуть для цього
устремління мати,
чи певні зусилля прикладати...

І тому з міркувань етичних
ми розглянемо епізод дотичний
про Івана і Петра,
які працювали у Дмитра.
От Іван одного разу
заходить до хазяїна свого
та й почав питати:
– Чому ти мені платиш
за робочий день
одну гривну лишень,
а Петру,
напарнику моєму,
ти платиш цілих п'ять?
Дмитро отетерів
із зухвалості такої,

та мудрим у житті він був
і бережливим у всьому,
тому й дожився до того,
що мав добру господарку
і міг дозволити собі
взяти в помічники
за плату
Івана і Перта в додачу.

А в ситуації оцій
захотів Івана підучити
і тут при нагоді
почув він шум за вікном –
туди і глянув він мельком.
– Бачу я, Іване,
що повз нас везе хтось сіно.
Вийди но й дізнайся!
Вийшов Іван на поріг,
та й вернувся знову в хату:
– Правду ви казали, Дмитре,
... сіно там везуть волами.
– А не знаєш звідки?
Може із Микитинога гала?
– Я не знаю.
– Сходи й спитай хутчіше!
Іван знову в двері
і з питанням цим до їздових.
Отримав відповідь
і знову до Дмитра:
– Хазяїн, ви вгадали.
Точно з Микитинога гала.

– А не знаєш,
сіно з першого чи другого укусу?
– Я й не знаю.
– Так сходи спитайся,
бо й мені у сіні є потреба.
І знову Іван уже навздогін
за валкою із сіном
і відповідь Дмитрові він приніс
хутчіш:
– Із першого укусу, пане!
– А не знаєш, може, продають?
– Притьмом не знаю! Хуг!
– То біжи скоріш,
бо далеко ще від'їдуть.
Таки догнав Іван їх,
та вже затомлений прибіг:
– Продають...,
до міста на продажу його везуть.
– А що ж вони за нього просять?
– Не знаю – відповідь була така.
І знову Іван біжить
уже ген за село,
щоб ціну за сіно взнати,
і через певний час
причвалав до хати:
– По двадцять п'ять
за фіру просять.
– А дешевше не віддають?
– Не знаю – полетів отвіт.
В цей момент у хату
Петро прийшов із наряду:

– Та рішив спитати вас,
де сіно будем скирдувати,
бо стрів я за селом
валку фір із сіном
першого укусу з Микитиних лугів
і при погоді його прибрали,
то я спитав по чому продають,
а вони сказали,
що по двадцять п'ять,
то прийшлося сторгуватись
і домовились за сімнадцять.
А оце поспішив до хати,
бо вже попросив їх почекати
і прийшов спитати:
– Чи сіно купувати?
– Купуй, купляй хутчіш,
бо мабуть сіна у нас буде малувато
і організуй скиртування сіна
за клунею із ліва.
Все це чув і бідолага Йван,
то Дмитро до нього,
бо Петро уже побіг:
– То тепер, можливо,
ти зрозумієш те,
чого така у зарплаті є різниця
між вами обома, Іване.

Б Л А Г О Д А Р У Й М О

Благодарувати всім і за все:
за добре і за зле.

І хай кожен прийме це,
як подяку.

За зле, як підказку нам
свою змінити поведінку
в житті своїм,
яка є в темі конфлікту,
бо розуміння ось таке
енергію зла нейтралізує.

Якщо обидва зрозуміють
суть конфлікту перегодя,
то діями такими
зло погамуємо оба ми
і вийдемо цим
в позитивну площину.
Якщо ініціатор все ж
посил самого негативу
здійснив і рішив,
відчувши полегшення значне,
то ця дія короткотермінова,
бо інший в подяці-слові
відмову у прийнятті заявив
цих енергій злих.
І незабаром у життя
такого посланця
зло повернеться знову –
і не саме, а з сімома

енергіями зла
і тому життя
стає пеклом для посланця.

Якщо отримувач зла
приймає енергії злі,
то запалюється вогонь в його єстві,
який палить його цінності духовні,
палить обидчика і всіх навколо
і на попелі оцім
виростають хаші бур'янів
з негараздів побутових.
Тому суть самого зла
ми маємо розуміти всі
на такому ось розкладі.

Це розуміти нам навчитися слід усім
у всіх проявах негативних дій,
і досить добре є оте,
коли розуміння отаке
приходить в нас
при зародженні в думках.
То цим ми погамуємо
енергії руйнівні,
спасемо себе і ближніх
і участю такою
внесемо благо
у весь життєвий простір всіх.

Якщо в слові благо дарувань
за всі приємні нашії діла,
то тут обидві сторони ростуть:

і творець позитивних дій,
і той, кому вони були творимі,
бо вони є енергіями позитиву,
бо вони наповнюють нас
і все те, що є навколо нас.

Тому такі дії
які вкладені у це слово:
подяку – благо дарувати,
як подяка, як позитивна дія,
як позитиву побажання
і приносять такі великі зміни
у наші й інші життя.
Ось таку енергію велику
слово-подяка має,
тому і просимо усіх
дякувати скрізь і всім,
але не механічно,
а саме з ось таким
розумінням його змісту.

Подяка особлива
добродійці Валентині,
за вірш-слова,
які в епілог помістили ми ...
А ви, читаючи оці рядки,
знову маєте нагоду
перечитати і прийняти
їх у життя свої,
як настанову, як повчання
мудрості людської.

Ці слова її
є молитва по суті й змісту
на кожен день усім,
як обіцянка собі й Творцю
жити і творити –
і це по силах наших є.
Тоді і зміни
ми відчуємо значимі
у життях своїх,
бо це не є молитвою-проханням,
а заклик до творіння у житті.

Коли ми цю молитву
поєднаємо у діях,
то відчуття нас
вознесуть Душею до небес,
і що немалозначимо у житті,
позбудемось прив'язки
до справ мирських в апріорі,
бо якості духовні
є основою нашого буття.

З М І Н И

Дякуємо Вам люди,
дякуємо і Всесвіту усьому,
дякуємо й матінці Природі,
дякуємо й Отцю-Творцю,
що після народження води
на всій Землі
і люди ожили,

ожила й природа:
сонечко всміхається щодня,
місяць і зіроньки нас кличуть
подивитись в небеса;
чистий сніг і морозець
оздоровили простір,
а люди наші милі,
мабуть, Бога світла і добра
щодень молили
справами творчими своїми
заради миру і злагоди у світі
стишили свій гнів і образу.

То благо даруємо усім
і Ви благо посылайте тим,
хто в дорозі чи при справах,
хто миротворець чи правду любить,
хто життя своє з іншими єднає,
хто дитя нове зачинає,
хто іншим допомагає встати,
та і тим,
хто хатиньку свою
вирішив прибрати,
хто неньці хворій і лежачій
подав крихту доброти
в бесіді звичайній,
бо вони від нас цього ждуть,
ждуть і той шмат їжі,
який Душа їх просить,
то спитаймо їх:
чого вони хочуть?

А ви уже відчули зміни
у собі і днині...?
Бо зміни все ж проходять
із нами чи без нас,
а якщо й приходять з розуміння
чи з відчуттів у собі,
то чогось не кожен раз
ми їх прийнять готові...
І тут бувальщина згадалася одна,
коли учень допитуватися почав гуру
про день і час,
коли ж просвітлення зійде на нього
в розумінні мудрості людської,
в розумінні свого ества
і про покликання у світ в цілому,
бо вже двадцять шість років поспіль
він ходить по його слідах,
слухає його словеса мудрі
і прочитав вже Гиту – і не раз...

Гуру, перегода, сказав йому,
що коли почнеться сезон дощів восени,
ти маєш вийти в поле,
встати нерухомо,
піднявши руки догори
і дивитися у небо...
і лиш тоді прийде до тебе
відповідь на запитання твої.

От настав і сезон дощів
і учень вийшов в поле

очищення й просвітлення пізнавати
у цій дії йоги непростій,
та вже через пару днів
учень вскочив до гуру
голодний і холодний,
неначе в лихоманці,
не попадаючи зуб на зуб
давати вчителю звіт:
«Я все робив, як ви веліли –
вийшов в поле, став,
руки до неба я підняв,
а вода холодна по мені текла,
я весь замерз, руки й ноги задубіли
і тоді просвітлення зійшло на мене,
що я є ідіот...»

Тут гуру й говорить неквапливо,
що все таки ти відповіді не знайшов,
хоча й дощ тебе все таки чомусь навчив,
то для початку це навіть добре є,
коли ти зумів побачити в собі
істинне лице...,
бо якби ти цієї дії не пройшов,
то не побачив би сутності своєї
і не побачив би ти зміни оцієї
у житті своєму,
проживши в нашому гурті
такий тривалий час.

АНГЕЛ

На долоню впала капля,
Всі подумали – вода,
Виявилось – капля
Ангела сльоза.
Плакав Ангел безутішно,
Коли бачив з висоти
Безліч різної біди:
Бачив ненависть у рідних,
Бачив заздрість у людей,
Бачив думи невеселі,
І безглуздя всіх ідей.
І упала знову капля,
Знов подумали – вода.
Виявилось –
Ангел плакав,
Плакав, як дитя...

Анна Волошина

З В Е Р Н Е Н Н Я

Доброго дня друзі і всім тим, хто читає на сторінках ФБ і на інших сайтах, бо можливо хтось поширить це звернення і на їх сторінках!

Доброго дня всім і всьому, що має життя. І ми просимо всіх поширювати позитивні устремління і свідомо розуміти той негатив, який є наявним у наших життях; просимо всіх, кому не байдужа їх доля і доля нащадків.

В попередньому зверненні основна увага приділялася для розуміння людством, що воно є однією сім'єю, однією родиною на планеті на тих об'єднавчих засадничих проявах суспільного життя; фізіології людини, як частини природи і на основі самої суті і змісту людського життя – його духовності. То і в цьому зверненні хочемо, щоб читач розумів, що його духовний ріст, його духовний розвиток є визначальним для життя, що дає можливість кожному усвідомлено творити його багатогранні прояви в позитивних якісних проявах і вчитися вміло усвідомлювати той негатив, який ми бачимо і чуємо протягом життя для зміни особистого способу в організації своїх потреб і можливостей. Бо саме індивідуальний духовний розвиток і створює загальну позитивну наповненість життєвого простору всього людства. Кожен, як та індивідуальна ниточка в зрілій кульбабі створює свій зонтик, а в цілому з маси їх створюється така прекрасна кулька. Тому саме в цьому вбачаються можливості кожного індивідуально допомогти собі і іншим у формуванні позитивних мирних устремлінь в формуванні земної духовної аури, яка і дає умови покращувати життя.

Ми в своїх книгах, а потім на сторінках сайту в намірах стишити суспільний гнів, злобу, які є причиною негарздів

і передвісниками революцій і війн і вирішили покликати людей прислухатися до своєї совісті через усвідомлення і розуміння небезпеки негативних взаємовідносин, починаючи з сімей і закінчуючи відносинами з державними інституціями, а, можливо, і на більших просторах Землі.

Так, як основна маса населення країни є прихильниками до певної міри тих чи інших християнських релігійних традицій, які позиціонують себе, як центри духовного виховання людства, і це в деякій мірі дає цей результат. Однак він сьогодні є недостатнім і часто використовується релігійними організаціями для своїх вузьких організаційно-політичних цілей. Хоча в наших описах ми покладалися в першу чергу на першоджерело – Біблійні істини, які там є, як позитивізм, висвітлений у доброті, справедливості, благості, милосерді, любові, гідності, свободи і той повчальний біблійний негативізм, який був на ті часи і сьогодні досить сильно зміцнився в нашому людському середовищі не для критики, а як підказки для умів свідомих, з повагою до кожного окремо і до їх вірувань.

Тому наші устремління і заклики до усвідомлення себе, своїх можливостей у бажанні жити в достатках і в мирі-злагоді прийняти зваженість і мудрість, щоб почати свої поступки мирним шляхом і прийти до означених бажань через зміни в собі кожним у своїй добродіяльності з малих речей. Так, це певна жертва, але гниле тіло відрізають від здорового во ім'я спасіння всього тіла і це як крайня міра. Ми не закликаємо до крайнощів, як в зміні суспільних відносин, так і в активізації різних релігійних традицій, які сьогодні не мають суттєвої різниці в своїй суспільній ідеології від ідеологій суспільних партій.

Сьогодні досить активізувалися релігійні організації в перетягуванні ковдри, починаючи з слав'янських рунвірів-

ців і закінчуючи свідками Єгови. Зрозуміймо, що джерело доброти, достатку, щастя, любові, злагоди і стану здоров'я має одне джерело в нашій позитивній духовності і тих позитивних Всесвітніх духовних світлих енергіях. У Творця немає поділів на релігії, нації, держави, бідних і багатих, добрих і злих – вони для нього рівні у можливостях і ці можливості людина до певної міри своєю свідомістю і совістю може покращувати, як і інші учасники життя. Активізацію релігійних традицій сьогодні підтримують хитрі політики, бо вони бачать, що люди зневірилися в їх брехливих обіцянках і ідеологіях, тому вони віддали цю роботу своїм партнерам – керівникам релігійних організацій, але вони в своїх однакових цілях не відкинуть своїх корисливих можливостей задля збереження динаміки психічного впливу на уми людей, щоб тримати людину у страху і в рабських установлених відносинах для подальших пограбувань і не допустять домірного споживання природних всезагальних ресурсів: землі, води, повітря.

Цю доброту ми маємо творити духовним зростанням, певним ігноруванням поширювачам обманів, зла і цькування один на одного; мирними маніфестаціями, створюючи громадські групи, організації з чесних і справедливих самоорганізованих людей для того, щоб вимагати в керівництва країни змінити виборче законодавство для побудови справедливих суспільних відносин в кожній країні світу.

В добру путь до хороших змін! Робімо сьогодні вибір у своїх орієнтаціях на прийняття гідного способу життя.

Не розказуймо самі про свою (це до окремих політиків) обраність, бо це путь в нікуди, як і те самопроголошення релігійними лідерами єврейського народу. Ваша місія, як і

кожного на шляху до справедливості, доброти і щастя бути предтечею цих якостей в суспільстві. Був Іван Предтеча і багато чесних і справедливих людей в засівах позитивних змін, і ці революції були причиною цих пошуків змін, але на протязі всього існування людства завжди результатами користувалися користолюбці і нахаби. Ви часто апелюєте до Ісуса і його життєвої стезі. Так в нього був ґрунт для очікуваних змін у середовищі єврейського народу, який аналогічний сьогодні є в нас; була ідеологія в пророцтві Ілії; був Предтеча з своїми послідовниками-учнями і були встановлені певні організаційні заходи в тій Місії, яку відчув в собі Ісус і все одно він особисто потерпів поразку і відійшов від активної діяльності, але слід залишив значимий на Землі, бо він сколихнув людську свідомість своїми повчаннями і діями, до яких він свідомо готувався сімнадцять років. Так, його життєдіяльність використав церковний клір практично після смерті тих свідків, які були учасниками подій і відкрито політична спільнота з дій візантійських імператорів. Але його життя, його духовні слова живуть по сей день в середовищі людства – воно береже ці якості Отця-Творця духовного по сей час у серцях своїх. Хоча ці притчі і мудрі повчання завжди були в середовищі людства, яке звіряло свої життєві поступки. І Ісус не був на той час першим з активних вчителів і просвітителів на Землі, такі люди були і після його смерті і є тепер, хоча сьогодні релігійні традиції і цей корисливий суспільний устрій, і ця споживацьки налаштована більшість не дають проявитися їм активно в суспільному житті, бо у цих суспільних організаціях є для цього технічні, ідеологічні і силові можливості. Однак цих енергій в устремлінні до щасливого, справедливого і гідного життя

ще нікому повністю не вдавалось побороти чи знищити, хоча це проходило великими катастрофами для великої частини Природи й людства, та навіть тій озвірілій частині людства, яка вже в цій одинадцятій цивілізації все ж намагається здійснити свої амбітні намагання закінчатись тією ж кризою на Землі у цьому Всесвіті.

А шанси є і вони в усвідомленні ситуації і в наступних після цього діях через добродіяння і справедливість... і цим ми можемо кардинально покращити енергетичну ауру Землі, цим забезпечити енергетичну рівновагу, цим зберегти життя. Просимо сьогодні апелювати до совісті, до справедливості, до доброти і вказувати, щоб люди свідомо вибирали ці якості, бо тільки усвідомлена людина може підтримувати і вибудовувати таку місію у цих змінених і прийнятних заходах. Іншого шляху немає і ці всі попередні дії мають право на переосмислення. Держайте і творіте.

С. М.

О Г Л А В К И

СЛОВО ДЛЯ ЧИТАЧА	3
ПРОХАННЯ	5
СОБІ	13
ХРЕСТ	29
РІЗ-ДВО	32
ТЕРЕШКО	37
ЗМІНИТЬСЯ УСЕ	38
СВЯТИЙ	41
ПЛАЧ	47
БЕЗ НАЗВИ	60
ЖИТІЄ	64
ЛЮБОВ	71
НЕДІЛЬНІ ЧИТАННЯ	80
ПО-РОКИ	87
ПОСТАТІ	90
СТАН	94
ТВОРЕЦЬ	96
ПЛАЧ-2	106
ПОДІЛ	132
ВОЇНИ	137
ТАЛАНТ	153
ХІБА...?	154
ПОДАРУНКИ	158
ЗАРПЛАТА	161
БЛАГО ДАРУЙМО	165
ЗМІНИ	168
АНГЕЛ. А.Волошина.....	172
ЗВЕРНЕННЯ	173

e-mail: sergiymikolin@ukr.net

сайт: <http://mikolin.com.ua/>

сторінка на facebook (Сергій Миколин)

сторінка групи «Світ Духовності» на facebook

Літературно-художнє видання

Сергій МИКОЛИН

Б Е З   Н А З В И

Поезії

В авторській редакції

*Віддруковано зі збереженням усіх лексичних
й орфографічних особливостей мови.*

Підписано до друку 19.02.2018 р. Формат 60x84 1/16.

Папір офсет. Гарнітура «Cambria». Друк офсет.

Ум. друк. арк. 10,46. Наклад 100 пр. Зам. 12.

Видавництво «Волинські обереги».

33028 м. Рівне, вул. 16 Липня, 38; тел./факс: (0362) 62-03-97.

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єкта
видавничої справи ДК № 270 від 07.12.2000 р.

Віддруковано в друкарні видавництва «Волинські обереги».